

உ

சிவமயம்.

தேவிகாலோத்தர

மூலமும் உரையும்.

இயற்றமிழ் ஆசிரியர்

அ - வீராசாமி செட்டியார்

மாணாக்கர் ஆசிரிய

திருமங்கை

முருகேசமுதலியாரால்

பலபிரதிகளைக்கொண்டு

பரிசோதித்து,

ஊ - புஷ்பரதசெட்டியாரால்

தமது

கலாத்தாகாம் என்னும்

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சென்னப்பட்டணம்:

1875.

உ

கடவுள்துணை.

தேவிகாலோத்தர

உரைபாடம்.

பாயிரம்.

ஸ்ரீகைலாசபதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருமுகத்திற் றேன்றியதாயும் உலோகோத்தரமாயும் இருக்கிற தேவிகாலோத்தரமென்னும் பெயரையுடைய சிவாகமத்திலே சுத்தமான ஞானத்தையும் ஞானசாரத்தையும் போதிப்பதாயுள்ள ஞானசாரப் போதகப்படலமானது காமிகாதி சிவாகமம் இருபத்தெட்டினும் சாராற்சாரமா யெடுத்துச் சேர்த்த சங்கிதையாயிருக்கிற சர்வத்தினுஞ் சாராற்சாரமாயுள்ளது. அந்தப் படலத்து எண்பத்தைந்து சூத்திரத்தையும் ஆராய்ந்து தமிழ்ச்செய்யுள் அறுபத்தெட்டிற் செய்யப்பட்ட தேவிகாலோத்தரமென்னும் பெயரையுடைய இந்தச் சாத்திரத்தையும் இதனுரையையும் ஞானதிருஷ்டிஉடையவர்கள் குற்றமுண்டாகில் தீர்த்துக்கொள்ளா

உ தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

நிற்பார்கள். ஞானதிருஷ்டி யில்லாதவர்களுக் கு இந்நூலின் நன்மை தீமை தெரியாது. ஆகையால், அவர்களாற் சொல்லப்படும் குற்றம் குற்றமாகக் கொள்ளப்படாது. இந்நூலையும் உரையையும் பத்திபண்ணிக் கேட்டும் சிந்தித்தும் தெளிந்தும் நிஷ்டைகூடிய நின்றவர்கள் ஆணவாதி பஞ்சபாசங்களையும் விட்டுநீங்கிச் சிவாநந்திய சாட்சாத்காரமாயுள்ள சிவசாயுச்சியத்தை அடைவதற்குச் சந்தேகமின்று.

காப்பு.

விநாயகர் வணக்கம்.

அறசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

முத்திவிநாயகன் மனத்தின் முரணறவே முடுகினில முதல் விளக்கும், அத்திவிநாயகனெனவந் தவித்தையியல் பனைத்துமழித்தறத்தை யாக்கும், சத்திவிநாயகனுயர்ந்ததாணுவிநாயகன்றோற்றந் தருமோரட்ட, சித்திவிநாயகன்மதுரைச் சித்திவிநாயகனிருதாள் சிரத்தில் வைப்பாம்.

தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம். ௩

சோமசுந்தரக்கடவுள் வணக்கம்.

இருள்விளையாட் டொளிவிளையாட் டெ
னவுணர்த்தி மறைத்தமலத் தூடு நீங்கா, ம
ருள்விளையாட் டாருயிர்கண் மயங்காம லகி
லமெலா மகிழ்ந்து போற்றி, அருள்விளே
யாட் டெனவியப்ப வருந்தமிழ்நாட் டணி
மதுரை யதனு ளெண்ணெண், திருவிளையா
ட் டிடையபிரான் செங்கமலப் பொற்பாத
ஞ் சென்னி சேர்ப்பாம்.

அங்கயற்கணம்மைவணக்கம்.

இருளாகி வெளியாகி யிருள்வெளிக ட
மைநீங்கி யெழுதா வேதம், தெருளாத பரை
யாகி திரிவிதசத் திகளாகிச் சிந்தைக் கெய்
தாப், பொருளாகி நின்றபிரா னணிவெள்
ளி யம்பலத்துட் புரியா நின்ற, அருளாடல்
கண்டுவந்த வங்கயற்கண் ணம்மைபதத் தன்
பு செய்வாம்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூ ல்.

ஸ்ரீகைலாசபதியைப் பார்வதியார் நமஸ்
காரஞ் செய்துநின்று தேவரீர் திருமுகத்தி
ல்தோன்றிய சிவாகமத்தில் மோட்சவிச்சை

சு தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்.

யையுடைய பக்குவ ஆன்மாக்களுக்குச் சிவ
சாயுச்சியத்துக்குக் காரணமாயிருக்கிற ஞா
னத்தையும் ஞானசாரத்தையும் வெளியிட்
டருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்
தருளுகின்றார்:—

இதுவுமது.

வானவர் தலைவா விந்த மன்னுயிர் முத்தி
யெய்த, ஆனவா சார ஞான மருளி லரு
ளென் றேத்தி, மானம ரயில்வே லொண்க
ண் மணமலி குமுதச் செவ்வாய்த், தேனம
ர் குழலா டேவன் றிருந்தடி பணிந்து சொ
ன்னாள்.

(இ-ள்.) மான் அமர் அயில் வேல் ஒள்
கண் மணமலி குமுதச் செவ்வாய் தேன் அ
மர் குழலாள் தேவன் திருந்து அடிபணிந்து
ஏத்தி—மான்போலும் நோக்கத்தையும் கூ
ர்மையினால் வேலையொத்த ஒள்ளிய நயனத்
தையும் வாசனைநிறைந்த செவ்வாம்பல்போ
ன்ற சிவந்த வாயையும் வண்டிகள் தங்கிய
மலரைமுடித்த கூந்தலையுமுடைய உமாதே
வியார் சிவபெருமானது ஸ்ரீபாதத்தில் நம
ஸ்கரித்துத் துதித்து,

வானவர்தலைவா!—பிரம் விஷ்ணுக்கள் மு
தலிய தேவர்களுக்கெல்லாம் நாயகனே,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௫

இந்த மன் உயிர் முத்தி எய்த—தீவிரம்
தீவிரதர முதலான சத்தினிபாதத்தினாலே
பவித்திரமாகிய அந்தக்கரணத்தை யுடைய
ராய் நித்தியராயிருக்கிற பக்குவான்மாக்கள்
யாவார்க்கும் ஆணவாதி பஞ்சபாச பந்த நிவ
ர்த்தியின்பொருட்டு,

ஆன ஆசார ஞானம் அருளினால் அருள்
என்று சொன்னான்—பசுத்துவநிவர்த்தியில்
விட்டு நீங்காமலிருக்கிற பதித்துவப் பிராப்
தியாகிய சிவசாக்ஷாத்காரமாயுள்ள பரமசி
வ சாயுச்சியத்தை விளக்கும் ஞானத்தையு
ம் ஞானாசாரத்தையுங் கிருபையினாலே அ
டியேனுக்குத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமெ
ன்று விண்ணப்பஞ்செய்தருளினார் எ-று.()

பார்வதியாராலே பிளோரிக்கப்பட்ட திரு
வுளத்தை உடையவராகிய சிவபெருமான்
தம்முடைய தேவியாருக்கு ஞானத்தையும்
ஞானாசாரத்தையும் திருவாய்மலர்ந்தருளு
கின்றார்:—

உத்தம குணத்தாய் ஞான மொழுங்கே
னு மிரண்டி னாலே, மெய்த்தவர் முத்தி யெ
ய்தும் விதியினை விரித்து காப்பன், இத்திற
முரைத்த காலே யிதனினால் விளங்கா தாரு

கூ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

க், கெத்தனை யநந்த கோடி நூலினு மினிவி
ளங்கா.

(இ-ள்.) உத்தம குணத்தாய்! — விசேஷ
மாகிய நல்ல குணத்தை உடையாளே,

ஞானம் ஒழுங்கு எனும் இரண்டினாலே
மெய்த்தவர் முத்தி எய்தும் விதியினை விரித்
து உரைப்பன்—ஞானத்தினாலும் ஞானசா
ரத்தினாலும் ஞானிகளானவர்கள் பஞ்சபா
சங்களையுநீங்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை அடை
தற்குரிய ஞானத்தையும் ஞானசாரத்தையு
ம் விரித்துச் சொல்லுகிறோம்,

இத்திறம் உரைத்தகாலே இதனினால் விள
ங்காதாருக்கு எத்தனை அநந்தம் கோடி நூ
லினும் இனி விளங்கா—இங்ஙனஞ் சொல்
லப்பட்ட காலோத்தர ஞானபோதத்தினா
லே சித்தசலனம் நீங்கி விளங்காதபேருக்கு
அநந்தகோடி சாத்திரபோதையினாலும் ஞா
னம் உண்டாகாது எ-று.

“காலோத்தரஞானம்” பரிபாககாலத்தில்
உண்டாகும் ஞானம்; “காலோத்தர போ
தை” என்பது பரிபாககாலத்திலே உண்டா
கும் ஞானத்தைப் போதிக்கிற சாத்திரம்;
“அநந்தகோடி நூல்” என்பது சமயிகள் சா
த்திரம். “விளங்கா” என்பதின் ரற்றில் துவ்
விகுதி விகாரத்தால் தொக்கது. (உ)

தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம். எ

விஸ்தாரமாக மேற்சொல்லப்படும் ஞான
சாரங்களினாலே உண்டாகும் மோட்சரூப
மாயிருக்கிற ஞானசாதகருடைய சொரூப
த்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார்:—

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஆசைபய மையமாங் காரமுயிர்க் கச்சமி
ன்றிப், பாசம்விடல் கருணையுட னெருமை
பத்தி ஞானமுத்திக், காசைமிக வுடையரா
யோகதற் பரருமாய்ப், பேசியகா லோத்தி
ரத்தின் வழிநிற்பர் பெரியோரோ.

(இ-ள்.) ஆசை (இன்றி) — சுத்தமாயை
அசுத்தமாயை யென்று சொல்லப்பட்ட இ
ருவகை மாயையினுள்ள போகங்களில் ஆ
சையில்லாதவராய்,

பயம் (இன்றி) — அந்நிய சாத்திரங்களி
ல் சொல்லியிருக்கிற விதிநிஷேதங்களிலே
பயமில்லாதவராய்,

ஐயம் (இன்றி)—பசுசாத்திர அநுட்டா
னம் சிவசாத்திர அநுட்டானம் என்னும்
இரண்டில் எதை விடுவோம் எதைப் பற்று
வோம் என்கின்ற சங்கையில்லாதவராய்,

ஆங்காரம் (இன்றி)—யானென தென்னு
ம் செருக்கில்லாதவராய்,

அ தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

உயிர்க்கு அச்சம் இன்றி—சர்வான்மாக்க
ளுக்கும் பயத்தை உண்டாக்காதவராய்,

பாசம்விடல் (உடையர் ஆய்)—ஆணவா
தி பஞ்சபாசங்களையும்விட்டு நீங்குதலுடை
யராய்,

கருணையுடன் ஒருமைபத்தி (உடையர்
ஆய்)—சர்வான்மாக்களிடத்தும் கிருபையு
ள்ளவராய் ஞானசாத்திரத்தில் ஒருமைப்பா
ட்டை உடையவராய்ச் சற்குருவினிடத்து
ம் ஞான சாத்திரங்களினிடத்தும் விசுவாச
ம் உடையவராய்,

ஞானம் (உடையர் ஆய்)—இந்தச் சாத்தி
ரத்திற் சொல்லும் ஞானம் உடையவராய்,

முத்திக்கு ஆசைமிக உடையர் ஆய்—
மோட்சத்திலே மிகவும் ஆசை உடையவ
ராய்,

யோகதற் பரமம் ஆய்—சிவயோகத்தில்
ஒருப்பட்டவருமாய்,

பேசிய காலோத்தரத்தின் வழி நிற்பர்
பெரியோர்—சொல்லப்பட்ட காலோத்தர
ஞானத்தைச் சாதிக்கிற சாதகத்தின் வழி
த்தாக நிற்பார்கள் உயர்ந்தோர்கள் எ-று.
ஏ - நற்றசை. (௩)

தேவிகாலோத்கர வுரைபாடம். கூ

மோட்ச உபாய சாதகனுடைய பலத்
தின்மகிமைமையை விரித்தருளிச் செய்கின்ற
ர்:—

வாயுவென மறுகுகின்ற மனமடங்கும் வ
கைதடுப்பான், ஆயவவ னரிபிரம னிந்திர
ன்சண் முகன்குருவும், ஏயபல தேவதைத
ள் யோகிதபோ தனனறிஞன், ஆயினெல்
லா முடையானு மவனணங்கு நுணங்கிடை
யாய்.

(இ-ள்.) அணங்கு நுணங்கு இடையாய்!
—துவளும் நுண்ணிய இடையை உடையா
ளே,

வாயு என மறுகுகின்ற மனம் அடங்கும்
வகைதடுப்பான்—வாயுவைப்போலச் சஞ்ச
லமாயிருக்கிற மனதடங்கும்படி தடுப்பவன்
யாவன்,

ஆய அவன் அரி—அவனே விட்டுணுவும்,
பிரமன்—பிரமனும்,

இந்திரன்—தேவேந்திரனும்,

சண்முகன்—குமரக்கடவுளும்,

குருவும்—ஆசாரியனும்,

ஏயபலதேவதைகள்—பொருந்திய காலா
க்கினி உருத்திரபுவனமுதலாக அஞ்சிருத

க0 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

புவனமுடிவாக இருக்கிற இருநூற்றிருபத்
துநாலு புவனங்களிலும் உள்ள சமஸ்த தே
வதைகளும்,

யோகி—சத்திய ஞானந்த சொரூபமா
யிருக்கிற சிவசாயுச்சியத்தை அடைந்த சிவ
யோகியும்,

தபோதனன்—தவத்தைத் தனமாகவுடை
யவனும்,

அறிஞன்—அறிவைஉடையவனும்,

ஆயின் எல்லாம் உடையானும் அவன்—
ஆராயுமிடத்து எல்லாநன்மையு முடையவ
னும் அவனே எ-று.

பிரமன் முதலாகிய சமஸ்ததேவதைகளு
ம் இந்தஞானசாதகனென்று சொல்லிய
து சர்வாத்மசொரூபமாயிருக்கிற சிவமயன்
ஆகையினாலென்க. இஃதன்றி, இலக்கண
யாகப் பிரமன்முதலான சர்வதேவதைகளி
னுடைய பதங்களையும் அதிலுள்ள போகங்
களையும் விட்டுநீங்கிப் பஞ்சகிருத்தியத்திற்
கப்பாற்பட்டுச் சிவசாட்சாத்காரமா யிருப்
பனென்பது கருத்து. (சு)

ஞான உபாய சாதகனுடைய விசிட்டத்
தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, மேல்ஞானசா
தகன் விசேடத்தை அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். கக

அறிவுநிலை தவமடக்கம் புண்ணியந்தியா
னங்குணங்கள், நெறியுடைய பத்தி நெறி
யுபா யந்நினைக்கின், மறுகும்வளி யனையம
ன மடங்குவதொன் றியாததுவே, அறிவு
டையோ ரிவையனைத்து மாமென்றே யறை
குவரால்.

(இ-ள்.) மறுகும் வளி அனைய மனம் அட
ங்குவது ஒன்று யாது அதுவே—வாயுவை
ப்போலச் சஞ்சலமாயிருக்கிற மனமடங்கு
கைக்கு யாதோருபாயம் உண்டு அந்தவுபா
யந்தானே,

அறிவு நிலை தவம் அடக்கம் — திரிகாலத்
தையும் நிச்சயம்பண்ணுகிற அறிவும் தைரி
யமும் தவமும் அடக்கம் உடைமையும்,

புண்ணியம் தியானம்—புண்ணியமும் தி
யானமும்,

குணங்கள் நெறிஉடைய முத்திநெறி மு
த்தி உபாயம்—விசேஷ குணமும் முத்தி
க்குவழியும் சிவசாயுச்சிய மோட்சத்துக்கு
உபாயமும்,

நினைக்கின் அறிவுடையோர் இவை அனை
த்தும் ஆம் என்றே அறைகுவார்—விசாரிக்
கு மிடத்து அறிவுடையோர்கள் இங்ஙனம்
சொல்லப்பட்ட இவ்விசேஷ குணங்களெல்

க2 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

லாம் மன நிரோதந்தானே ஆமென்று செ
ல்லுவர் எ-று. ஆல் - அசை. (ரு)

இம் மன நிரோதம் பண்ணுவதே மோட்
சம்; அங்ஙனம் பண்ணுமை பந்தம்; ஆகை
யினால் மோட்சத்திலே ஆசையை உடைய
விவேகியானவன் இம் மன நிரோத வுபாய
த்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று அருளி
ச்செய்கின்றார்:—

கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் க
ட்டாகும், விரித்தபொரு ளிதுவென்ன வறி
வுடைய மேதக்கோர், திருத்தகுநல் லறிவா
லே சித்தத்தைத் திறம்பாமல், அருத்தியுட
னிலேநிறுத்து மதுவறிவின் பயனாமல்.

(இ-ள்.) கருத்து அடங்கின் முத்தி அது
கை அகலின் கட்டு ஆகும் — மனமடங்கும்
ஆயின் அதுவே சாயுச்சிய மோட்சமாம்;
மனம் விடயங்களிற்சென்று அடங்காதாயி
ன் அதுவே பஞ்சபாச பந்தமாம்,

விரித்தபொருள் இது என்ன அறிவுடை
ய மேதக்கோர்—வேதாகமங்கள் விரித்துச்
சொல்லும்பொருள் இந்த மனநிரோதந்தா
னே என்றறிந்த அறிவுடையபெரியோர்கள்,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். கங

திருத்தகுநல் அறிவாலே சித்தத்தைத் தி
றம்பாமல் அருத்தி யுடன் நிலை நிறுத்தும்
அது அறிவின் பயன் ஆம்—நின்மலமாயிரு
க்கிற நல்லறிவினாலே மனத்தை அசையாம
ல் ஆசையுடனே அடக்கும் அதுவே ஆன்
மலாபமாம் எ-று. ஆல் - அசை. (கூ)

மனநிரோத மானபிறகு அகண்டாகார
சச்சிதநந்த பரிபூரணமாய் விளங்குகிற ப
ரமசிவ ஐக்கியத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிரு
க்கின்றவனே விவேகியென்று அருளிச்செ
ய்கின்றார்:—

கலிவிருத்தம்.

ஒருபொரு ளெக்காலத்து முளதாகிச் சி
றப்புடைத்தாய், இருவினை யின்றிமேலா மி
ன்பத்தை யளிப்பதாகும், பொருவிலா வித
ன்மேலன்பு பொருந்திடா தாருமுண்டே,
திருவுலா வகன்றகல்விச் சிறந்தசான் றோ
ர்கடாமே.

(இ-ள்.) ஒருபொருள் எக்காலத்தும் உ
ளது ஆகி—ஒரு வஸ்து எக்காலத்தும் உள்
ளதாகி,

சிறப்பு உடைத்து ஆய்—சிறப்பினை யுடை
யதாகி,

கசு தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

இருவினை இன்றி — தியானதாரணை முத
லான கருமங்களில்லாததாகி,

மேலாம் இன்பத்தை அளிப்பது ஆகு
ம்—நின்மலமாய் நிர்விசேஷமாய் நிராமய
மாய்ச் சுயம்பிரகாசமாய் இருவகை மாயை
யின்கண் உள்ள இன்பங்களுக்கெல்லா மே
லாகிய பரமாநந்தத்தைக் கொடுப்பதாகிய,

பொரு இலா இதன்மேல் திரு உலா அக
ன்ற கல்விச் சிறந்த சான்றோர்கள் அன்பு
பொருந்திடாதாரும் உண்டே—ஒப்பும் உய
ர்வும் அற்ற இந்தப் பரமசிவ ஐக்கியத்தில் சி
றப்பிணையுடையவேதாகமங்களையுணர்ந்தபெ
ரியோர்களில் எந்த விவேகிகள் தாம் அன்
புவையாதிருப்பர் எ-று. தாம்-ஏ-அசை.()

இப்படி நிட்களமாகிய பரமசிவ ஐக்கியத்
தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஞானசாத
கனே பரமசிவ சாயுச்சியத்தை அடைவனெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

தூரியனாய்ப் பொருள்களுக்குத் துளக்க
மிலா தொன்றாகி, ஆரியமா மநுபவமா மத
ன்மேலன் புடையவவன், காரியலுங் குழ
ன்மடவாய் கருதானே யாயிடினும், நேரிய
தாய் நித்தமாம் பதமடைவ னெறிமையி
னால்.

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். கரு

(இ-ள்.) கார் இயலும் குழல் மடவாய்!—
மேகம்போலும் அளகத்தினை உடையாளே,

பொருள்களுக்குத் தூரியன் ஆய்—இருவ
கை மாயையினுள்ள பிரபஞ்சத்துக் கெல்
லாம் அதீதமாய்,

துளக்கம் இலாது ஒன்று ஆகி—அசைவ
ற்று ஒன்றாயிருப்பதாய்,

ஆரியம் ஆம் அநுபவம் ஆம் அதன்மேல்
அன்பு உடைய அவன்—ஆநந்த ரூபமாய்ச்
சிவாநுபூதியாயிருக்கிற அந்தப் பரமசிவத்
தில் இரண்டற ஐக்கியத்தைப் பொருந்தியி
ருக்கிறவன்,

கருதானே ஆயிடினும் — மோட்சத்தை
அடையவேண்டுமென்று இச்சியாமல் இரு
ந்தானே ஆயினும்,

நேரியது ஆய் நித்தம் ஆம் பதம் நெறி
மையினால் அடைவன் — அதிசூக்குமமாய்
நித்தியமாயிருக்கிற சிவசாயுச்சியத்தை மு
றைமையால் அடைவன் என்று.

இச்சையெல்லாந் துக்கத்துக் கேதுவா
கையினாலும், விருத்தி ஞானமாகையினாலு
ம், இச்சிக்க வேண்டுவதில்லை என்பது கரு
த்து. (அ)

கக தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

கலாதிகள் முதலிய சர்வ வுபாதிகளோடு
ங்குடி விளங்குகிற ஆன்மாவின் து விருத்தி
னானத்தையும், சர்வ வுபாதிசூனியமாய் நி
ட்களமாயிருக்கிற சொரூபனானத்தையும்,
அருளிச்செய்கின்றார்:—

அமசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

உருவரு வாவ தியாதென் றுரைத்திடி ன
கங்கா ரந்தான், மருவிய வடிவ தாகும் வடி
வது மறவே விட்டால், உருவிலாச் சத்தி ய
த்தா லுலகெலாந் தோன்ற லாலே, பொரு
விலாச் சத்தித் தியானம் பொருந்திட வு
ரைத்த தன்றே.

(இ-ள்.) உரு அரு ஆவது யாது என்று
உரைத்திடின—உருவமும் அருவமுமாயிரு
ப்பது யாதென்று சொல்லுமிடத்து,

அகங்காரந்தான் மருவிய வடிவது ஆகும்
—மாயையில் உண்டான கலையிலே விளங்க
ப்பட்டிருக்கிற சைதன்னிய துவாரத்தினு
லே நான் போகி நான் கர்த்தா நான் சுகி
நான் துக்கியென்கிற அபிமான சொரூபத்
துடனேபற்றி யகங்கரிக்கின்ற சைதன்னிய
சுகளமென்றும் உருவமென்றுஞ் சொல்ல
ப்படும்,

தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம். கள

வடிவதும் அறவே விட்டால் உரு இலாச்
சத்தி அத்தால் உலகு எலாம் தோன்றலா
லே—இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட சர்வவுபா
திகளும் நீங்கினால் நீட்களமாய்ச் சித்துருப
மாயிருக்கிற சத்தியென்று சொல்லப்படும்
இந்தச் சத்தியால் பிரவஞ்சமெல்லாந் தோ
ன்றுகையினாலே,

பொரு இலாச் சத்தித்தியானம் பொருந்
திட உலாத்தது—ஒப்பற்றதாயிருக்கிற விந்
து சத்தித்தியானம் பொருந்தும்படி வேதா
கமங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எ-று.

சகளமாவது ஆணவாதி பஞ்சபாசங்களு
டனும் பிருதிவியாதி முப்பத்தாறு தத்துவ
ங்களுடனும் தத்துவகாரியமான தாத்துவி
கங்களுடனும் சூக்குமை முதலான நாலு
வாக்குகளுடனும் பஞ்சகோசங்களுடனுங்
கூடிச் சர்வவுபாதிசொருபமாயிருக்கிற சை
தன்னியமாம்; சகள மென்பது, உரு இந்தச்
சர்வோபாதிகளோடுங்கூடி விளங்குகிற அ
றிவு ஆன்மாவினுடைய விருத்திஞானமெ
ன்று சொல்லப்படும். அன்று-ஏ-அசை. ()

இனிச் சொருபஞானமேதென்னில், இங்
ங்னஞ் சொல்லப்பட்ட சர்வோபாதிகளும்

கஅ தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

விட்டுநீங்கி நீட்களமாய்ச் சித்துருபமாயிரு
ப்பது. அதுவே மோட்சத்துக்கு விசேஷ
காரணமென் றருளிச்செய்கின்றார்:—

யானெனு மதனை நீக்கி யேகமாய் நின்ற
ஞானம், ஆனவவ் வொளியாய்த் தோன்று
மதுமுத்தி வித்து மாகித், தேனமர் கரிய
கூந்தற் செய்யவாய்ப் பரந்து நீண்ட, மான
மர் விழியாய் மேலாம் யோகவத் தகமு மா
மால்.

(இ-ள்.) தேன் அமர் கரிய கூந்தல் செய்
யவாய்ப் பரந்து நீண்ட மான் அமர் விழியா
ய்—வண்டுகள் தங்கிய கறுத்த அளகத்தை
யும் செவ்வாம்பல்போன்ற வாயினையும் வி
சாலமாய் நீண்ட மான்போலும் நோக்கத்தி
னையும் உடையாளே,

யான் எனும் அதனை நீக்கி ஏகம் ஆய் நின்
ற ஞானம்—யானென் றபிமானம் பண்ணிக்
கொண்டிருக்கிற அகங்காரத்தை நீக்கி ஒன்
ருகி நிற்கின்ற ஞானமானது,

ஆன அவ்வொளியாய்த் தோன்றும்—தற்
சொருபத்தையும் விளக்கித் தற்பதார்த்தங்
களையும் விளக்கிச் சுவயம்பிரகாசமாய் விள
ங்கும்,

தேவிகாலோத்தர வுபாடம். ௧௯

அது முத்திவித்தும் ஆகி—அந்தச் சொ
ரூப ஞானந்தானே சிவசாயுச்சியத்துக்கு உ
த்தமமான காரணமும் ஆகி,

மேல் ஆம் யோக வத்தகமும் ஆம்—அந்த
ஞானந்தானே மேலான சிவயோகப் பிரவி
ருத்தியைச் செய்விப்பதுமாம் எ-று.

“யானெனு மதனைநீக்கி யேகமாய் நின்ற
ஞானம்” என்பதற்கு உதாரணம். சிவப்பிர
காசம். “பொற்புறு கருவியாவும் புணரா
மை யறிவிலாமைச், சொற்பெறுமதீதம்வந்
து தோன்றாமைத் தோன்றிநின்ற, சிற்பர
மதனாலுள்ளச் செயலறுத் திடவுதிக்கும்,
தற்பர மாகிநின்றல் சாக்கிரா தீதந்தானே”
என்பதனாற் கண்டுகொள்க. ஆல்-அசை. ()

நிர்விசேஷமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மல
மாய் நிராமயமாய் நிட்களமாய் நிர்விகார
மாய்த் தத்துவாதீதமாய் அகண்டாகார சி
த்துரூபமாய் விளங்குகிற ஞானம் மோட்
சத்துக்கு விசிட்டகாரணம். ஆகையினாலே,
இந்த ஞானத்தையே மோட்சசாதகன் சா
தித்துக் கொள்ளவேண்டும். இஃதன்றி, நா
டி சக்கரமுதலான சாலம்ப யோகமான ச
ர்வ விகற்ப வியாபாரங்களை விடக்கடவனெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

௨௦ தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

சக்கர நாடி சான்றோர் வழித்தெய்வ ரூப
மூலம், அக்கர மண்டலங்கண் ஞானம்போ
லழகின் றாகும், மக்கடோய் மாயா விச்சை
மந்திரம் பிராண யாமம். தொக்கசீர் ஞான
ஞ்சேரத் தொடங்குவார் தொடங்க லாகா.

(இ-ள்.) சக்கரம் சான்றோர் வழித்தெய்
வம் ரூப மூலம் நாடி அக்கரம் மண்டலங்
கள் ஞானம்போல் அழகு இன்று ஆகும்—
மூலாதார முதலான ஆதார சக்கரங்களு
ம், நாலிதழ்முதலாகச் சகஸ்திர இகழ் முடி
வான பதுமங்களும், விநாயகன் முதலான
சடாதாரமூர்த்திகளும், அகாராதி சோடச
கலையொளிகளும், சுழுமுனை முதலான நாடி
களும், நகாராதி யகாராந்தமும் அகாராதி
உகாராந்தமுமான அக்கரங்களும், மண்டல
த்திரையங்களும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்
ட இவைகளைத் தியானிப்பது ஞானவுபாய
த்தைச் சாதிக்கிற சாதகனடையுஞ் சிறப்பு
ப்போலச் சிறப்புடையதன்று, (ஆகையின
லே)

மக்கள்தோய் மாயா விச்சை மந்திரம் பி
ராணயாமம் தொக்கசீர் ஞானம்சேரத் தொ
டங்குவார் தொடங்கல் ஆகா — அபக்குவ
ராயிருக்கிற வான்மாக்கள் பொருந்தப்பட்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௨௧

ட மாரணம் தம்பனம் மோகனம் ஆகருஷ்ணம் உச்சாடனம் வசீகரம் உத்துவேஷணம் பந்தனம் என்று சொல்லப்பட்ட அட்டகன்மங்களும், அட்டகன்மங்களுஞ் சாதிக் கிற மந்திர சமுகங்களும், பிராணாயாம முதலான யோகங்களும் ஆகிய இவைகளை நின் மலமாய் நிர்க்குணமாய் நிர்விசேஷமாய்ச் சித்துருபாநந்தமாயிருக்கும் ஞானத்தை அநுட்டிப்பவர் அநுட்டிக்க வேண்டுவதில்லை என்று. (கக)

பூசிக்கப் படுகிறவனும் பூசிக்கிறவனுமாயிருக்கிற பேத விவகாரமானது சச்சிதாநந்த பரிபூரணமாயிருக்கிற சிவைக்கியம்பெற்ற சீவன்முத்தருக்கு வேண்டுவதில்லையென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

மந்திரஞ் செபந் தியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா, அந்த மிலாத முத்திக் குபாயமே யறிய வேண்டும், சிந்தனை புறமே செல்லிற் றுயரமே திரிய மீட்கின், பந்தமாந் துன்ப நீங்கிப் பரமான வின்பஞ் சேர்வார்.

(இ-ள்.) மந்திரம் செபம் தியானம் பூசனை வணக்கம் வேண்டா — ஞானசாதகருக்கு மந்திரஞ் செபம் தியானங்களும் சோடசோபசாரத்துடனே செய்யுஞ் சிவபூசைக

௨௨ தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்.

ஞம் அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்களு
ம் வேண்டுவதில்லை,

அந்தம் இலாத முத்திக்கு உபாயமே அ
றிய வேண்டும்—வேண்டிய தேதென்னில்,
அழிவில்லாத சாயுச்சியத்தை அடைவதற்
கு உபாயமாகிய மனநிரோதமே அறியவே
ண்டும்,

சிந்தனை புறமே செல்லின் துயரமே—சி
த்தமானது விடயங்களிலே சென்றால் சன
னமரண முதலான துக்கமே உண்டாம்,

திரிய மீட்கின் பந்தம் ஆம் துன்பம் நீங்
கிப் பரம் ஆன இன்பஞ் சேர்வார்—சித்தம்
புறம்போகாமல் தடைபட்டால் இருநூற்றி
ருபத்துநாலு புவனங்களிலிருக்கிற சரீரங்
களிலேயுள்ள பந்தமாயிருக்கிற சனன மர
ணதுக்கம் நீங்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை அ
டைவர் எ-று. (க௨)

நித்தியமாய் அகண்டாகார சித்துபருமா
யிருக்கிற சீவன் முத்தருக்கு அநித்திய அவ்
வியாபக சரீரமுதலான தோஷங்கள் இல்லை
யென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

புறனகங் கீழ்மேல் பக்கம் புணர்வதோர்
பொருளு மில்லைத், திறனுடை யருவ மெல்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௨௩

லாந் தானாகித் தேக மின்றாய், அறன்முறை
யடங்கு ஞான யோகி னு லறியப் பட்ட, வி
றன்மலி ஞானநந்த மேன்மையாய் விளங்
கா நிற்கும்.

(இ-ள்.) புறன் (இல்லை)—விபுவாய்ச் சித்
துருபாநந்தமாய் அறியப்படும் பொருளுந்
தானாயிருக்கிற அவதரத்திலே புறம்பே உ
ள்ள சத்தாதிவிடயங்களை இலக்காகப் பற்
றுவது சற்றும் இல்லை,

அகம் (இல்லை)—அகங்காரத்துடனே கூ
டி நான் போகி நான் கர்த்தா நான் சுகி
நான் துக்கி என்று அபிமானிக்கப்பட்ட அ
கங்காரங்களுமில்லை,

கீழ் மேல் பக்கம் புணர்வது ஓர் பொரு
ளும் இல்லை—மூலாதாரம் இருதயம் பிரம
ரந்தரம் பக்கங்கள் ஆகிய இந்தத் தானங்க
ளிலே தியானிக்க வேண்டுவதும் இல்லை,

திறனுடை உருவம் எல்லாம் தான் ஆகி
—மந்திரம் பதம் வன்னம் புவனம் தத்துவ
ம் கலை ஆகிய ஆறத்துவாவினுள்ள வடிவுக
ளெல்லாந் தன்மயமாகி,

தேகம் இன்று ஆய்—சரீர மில்லையாய்,

உச தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

அறன் முறை அடங்கும் ஞான யோகிஞ
ல் அறியப்பட்ட விறல்மலி ஞானநந்தம் மே
ன்மை ஆய் விளங்கா நிற்கும்—சரியை கிரி
யை யோக முதிர்ச்சியில் அடங்கிய ஞான
யோகத்தினால் அறியப்பட்ட சச்சிதநந்த
சிவநந்நிய சாட்சாத்காரம் மேம்பாடாக
விளங்காநிற்கும் எ-று. (கங)

புருடானவன் சிவாகமத்திற் சொல்லப்
பட்ட அளவிறந்த மூர்த்திபேதங்களிலும்,
அந்நிய சமயங்களிற் சொல்லப்பட்ட மூ
ர்த்திபேதங்களிலும், எந்தெந்த மூர்த்திக
ளைப் பொருளாக நிச்சயித்து ஆராதனைப
ண்ணுகிறானோ அந்தந்த மூர்த்திபுவனத்தை
அடைகுவன். ஆகையினாலே, மந்திராதீத
மாய்ச் சர்வோபாதி சூன்யமாய் நிராகார
மாய் நிராலம்பமாயிருக்கிற வஸ்து ரூபத்
தையே பாவிக்கவேண்டுமென்று அருளிச்
செய்கின்றார்:—

சுலிவிருத்தம்.

எந்த வாருயிர் யாதோர் பொருளினைச்
சிந்தையாற் பற்றிக் காரியஞ் செய்திடின
அந்த யோனிய தாமென் றறிவினால்
பந்தமில் பொருள் பற்றுத றக்கதே.

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௨௫

(இ-ள்.) எந்த ஆர் உயிர் யாது ஓர் பொருளினைச் சிந்தையால் பற்றிக் காரியம் செய்திழன்—எந்தச் சீவன் யாதொரு மூர்த்தியைப் பொருளாக நிச்சயித்து அந்தந்த தேவதைகளுக்கேற்ற கன்மங்களைச் செய்தானாயின்,

அந்த யோனி அது ஆம் என்று அறிவினால் பந்தம் இல் பொருள் பற்றுதல் தக்கதே—அந்தந்த மூர்த்திகள் இருக்கிற தானத்திலே செனிப்பன் என்று கருதி, சொரூப ஞானத்தினாலே சர்வோபாதி சூனியமாயிருக்கிற பரமசிவ ஐக்கியத்தை நாடுதலே தகுதி எ-று.

“அந்தயோனியதாம்” என்றது, பஞ்சபூத முதலாகச் சிவதத்துவமுடிவாயிருக்கிற முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலே எந்தெந்தத் தத்துவத்தை ஆன்மசொரூபம் என்று நிச்சயித்தார்கள்.—அந்தந்தத் தத்துவபுவனத்தில் உலகாயதன் முதல் சிவாத்துவிதியீருகிய சமயிகளாகச் செனிப்பார்கள். ஆகையினாலே, தத்துவாதீதமாயிருக்கிற பரமசிவத்தையே தியானிக்கக்கடவர். யாதொரு சமயிகள் அந்தந்தச் சமயங்களிலே உள்ள ஆசாராநுட்டானங்களுக்கு யோக்கிமாயிருக்கிற அந்த

௨௬ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

ந்த மூர்த்திகளுடைய பதப்பிராப்தியை அ
டைவார்கள். அஃது எங்ஙனம் என்னின்,
கௌளர்க்குப் பைசாசபதமும், சோதிரிடி
கள் பூர்வமீமாம்சிகள். இவர்களுக்குத் தூல
மாயிருக்கிற பஞ்சபூதபுவனமும், சுமார்த்த
ர்க்குத் தன்மாத்திரைபுவனமும், இந்திரிய
மே ஆன்மாவென்கிற சமயிகளுக்கு இந்திரி
யபுவனமும், மனமே ஆன்மாவென்கிற ஞா
யவாதிகளுக்கு மனதத்துவபுவனமும், அக
ங்காரமே சைதன்னியம் என்கிற வைசேடி
கனுக்கும் பிராணவாயுவே சைதன்னியம் எ
ன்கிற யோகிகளுக்கும் அகங்காரதத்துவபு
வனமும், புத்தன் நையாயிகன் செளத்திரா
ந்திகன் யோகாசாரன் வைபாடிகன் மாத்து
மிகன் இவர்களுக்குப் புத்திதத்துவபுவனமு
ம், நிகண்டவாதிக்குப் பொன்னெயில் வட்
டமும், சமணனுக்கும் சாத்துவிதகுண சை
தன்னியவாதிக்கும், குணதத்துவ புனவமு
ம், பாஞ்சராத்திரிக்குப் பிரகிருதி தத்துவ
புவனமும், மாயாவாதி பாற்கரியன் நிரீச்சு
ரசாங்கியன் பாதஞ்சலியன் இவர்களுக்குப்
புருடதத்துவபுவனமும், புராணிகர்க்கு இ
ராகதத்துவ புவனமும், காபாலிகளுக்குக்
காலதத்துவபுவனமும், பாசுபதவாதி உற்ப
த்தி யாவெச சாம்மியவாதி சங்கிராந்த சா

தேவிகாலோத்கர வுரைபாடம். ௨௭

ம்மியவாதி இவர்களுக்கு மாயாதத்துவபுவ
னமும், மகாவிரதிக்குச் சுத்தவித்தியாபுவ
னமும், சிவப்பிரயோச்சியவாதி ஈசுவர வு
தாசினவாதி, முத்தாத்மாக்களே கர்த்தா
வென்கிற ஈசுவரவாதி, இவர்களுக்கு ஈசுவர
தத்துவபுவனமும், சக்திபூசை பண்ணுகிற
சாத் தேயர்க்குச் சுத்திதத்துவ புவனமும்,
கருடவைரவ வாமபூத தந்திரவாதிகளுக்கு
நிவிர்த்தியாதிபுவனமும், சிவசமயவாதிக்கு
ச் சிவதத்துவபுவனமும் பிராப்தியாம் என்
பதனாலென்க. (கச)

இந்தச் சீவன்முத்தன் வியாபகனா யிருக்
கையினாலே சர்வத்தையும் சிருட்டிக்கிற
னென்றும், சர்வ காரணனாயிருக்கிறனென்
றுஞ் சொல்லுகிற உபசாரத்தைச் சுபாவ
மாக எண்ணிப்பாற் கரியன்முதலான சம
யிகள் சித்துத் தானே அசித்தாகப் பரிண
மிக்கும் என்கிற கருத்துக் கூடாதென்று
ஆதார நிராதார சொரூபங்களை அருளிச்
செய்கின்றார்:—

கொச்சகச்சலிப்பா.

கன்மபல மேதுமில்லைச் சுபாவமே காணு
ங்கால், தொன்மையுல குயிரில்லைத் தோன்
றுவதெல் லாமசத்து, நன்மையினைத் தோ

உய தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

ற்றுவித்துப் பற்றிலதாய் நணுகரிய, தென்
னவறிந் தானுலகு மிலதாகிச் சுத்தனுமாம்.

(இ-ள்.) கன்ம பலம் ஏதும் இல்லை—சு
த்தாசுத்தமாயா அங்குரத்துக்குக் காரண
மாயிருக்கிற ஆணவமலமில்லை, கன்மத்துக்
கீடாக வருகிற தநு கரண புவன போகங்
களும் இல்லை, புண்ணியபாவங்களும் இல்லை,

சுபாவமே காணுங்கால்—ஞானக்கண்ணி
னாலே சித்துருபமாயிருக்கிற ஆன்மசுபாவ
த்தையே பார்க்குமிடத்து,

தொன்மை உலகு உயிர் இல்லை—பழமை
யாயிருக்கிற சர்வலோகங்களும் அதிலே உ
ள்ள உயிர்களும் இல்லை,

தோன்றுவது எல்லாம் அசத்து—இருவ
கை மாயையிலே தோன்றப்பட்ட மாயா
காரியங்கள் எல்லாம் பொய்யாய் அழிந்து
போம்,

நன்மையினைத் தோற்றுவித்துப் பற்று இ
லது ஆய் நணுக அரியது என்ன அறிந்தா
ன் உலகும் இலதாகிச் சுத்தனும் ஆம்—நன்
மை ஆகிய ஆதார நிராதாரயோகங்களைப்
பிரகாசிப்பித்து, மீதானமாய் நிராலம்பமாய்
யாவராலும் பொருந்துதற்கரியதா யிருக்கி

தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம். ௨௯

ற பரமசிவ ஐக்கியத்தை அறிந்தவன் பிரவ
ஞ்சப்பற்றும் இன்றி நின்மலனாவன் எ-று ()

உலோக லௌகிகத்துக்குப் பின்னமாய்
நிருபாதியாயிருப்பதற்கு ஏது சொல்லுகின்
றார்:—

நிருபாதி பரசிவந்தான் நிகழ்சடாத் துவா
க்கள், வருமாறு தோற்றுவித்த மாயையிர
ண் டருவாய், ஒருவாம லறுவகையி னுட்
புறம்பு முறல்போல், பெருஞான சீவன்மு
த்தர் பிறங்குவர்திங் கறுத்தே.

(இ-ள்.) நிருபாதி பரசிவந்தான் நிகழ் ச
டாத்து வாக்கள்—உபாதி ரகிதனாயிருக்கிற
பரமசிவனாலே விளங்காநின்ற சடாத்துவா
க்களும்,

வரும் ஆறு தோற்றிவித்த மாயை இரண்
டு அரு ஆய் — தோன்று முறைமையிலே
தோற்றுவிப்பதற்கு உபாதான காரணமாயி
ருக்கிற சுத்தமாயை அசுத்தமாயை இரண்
டும் நிராகாரசொருபமாய்,

ஒருவாமல் அறுவகையின் உள் புறம்பும்
உறல் போல்—ஒழியாமல் மந்திரம் பதம்
வன்னம் புவனம் தத்துவம் கலையாயிருக்கி
ற ஆறத்துவாவுக்குள்ளும் புறம்பும் ஒழிவ

௩௦ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

றநிறைந்து காணப்படாம லருவாய் நிற்ப
துபோல,

பெரு ஞான சீவன் முத்தர் தீங்கு அறுத்
தே பிறங்குவர்—பேரறிவையுடைய சீவன்
முத்தர்கள் ஆணவாதி சகல உபாதிகளையும்
ஞானவாளாலறுத்து, ஆறத்துவாவுக்குள்ளு
ம் புறம்பும் ஒழிவறநிறைந்து, நிராகார சு
வரூபமாய் விபுவாய் விளங்கா நிற்பார்கள்
எ-று. (ககூ)

உபாதியுடனே கூடினவன் சிருட்டிகன்ம
த்துக்குள்ளே அகப்படுவனென்று திட்டா
ந்தமாக அருளிச்செய்கின்றார்:—

கலிவிருத்தம்.

வானம் போல வடிவில தாயெங்கும்
ஆன தாகத் தியானம்பண் னாதவன்
கானந் தன்னி லுலண்டெனக் கட்டுப்பட்
டன மான பிறப்பிறப் பெய்துமே.

(இ-ள்.) வானம் போல் வடிவு இலது ஆ
ய்—சிதாகாசம்போல மகா சூனியமாய்,

எங்கும் ஆனது ஆக—பிருதிவியாதி சிவ
தத்துவ முடிவான தத்துவ தாத்துவிகங்க
ளே வியாபித்துக்கொண்டு பரிச்சின்னமில்
லாமல் விபுவாயிருக்கிறதாக,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௩௧

தியானம் பண்ணு தவன்—சிவாநந்நிய சா
ட்சாத்கார பாவனை பண்ணுதவன்,

கானந் தன்னில் உலண்டு என்னக் கட்டு
ப்பட்டு ஈனம் ஆன பிறப்பு இறப்பு எய்தும்
—கானகத்தில் உலண்டென்னும் புழுவான
து நுண்ணிதாகிய நூலிழைத்துத் தான் பு
றப்பட்டுப்போக வழிகாணாமல் இறக்குந்த
ன்மைபோல, இவனும் பஞ்சபாசங்களினு
லும் தத்துவ தாத்துவிகங்களினுலும் பந்த
ப்பட்டு ஈனமாகிய சன்னமரண துக்கங்களை
அடைவன் என்று.

“சூனியம்” என்றது நிராகார வஸ்துவை,
மகாசூனியம் என்றது விந்துமாயாதி நிராகா
ரவஸ்துகளை அடக்கிக்கொண்டு நிற்கிறவஸ்துவை.
ஆகையினாலே, ஆணவாதி சர்வோ
பாதி சூனியமாயிருக்கிற சிதாகாசத்தைப்
பாவிக்கக் கடவன் என்பது கருத்து. “உல
ண்டு” என்பது வீசகோசக் கிருமிக்கும்
ஆம். சாணகாதி வித்திலிருக்கிற கிருமிவி
தையைக் கூடாக்கிக்கொண்டு அதிற் சிறிது
புசித்து மற்றதையும் மேற்புசிப்போமென்றி
ருக்கும். விதைவிதைக்கிற காலத்தில் அந்த
விதையை நனைத்தபோது அக்கினி வாயு த
ண்ணீர் இவற்றின் யோகத்தால் மரித்து, மீ

௩௨ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

ளவும் அந்தவித்து வினந்தபோது அதனுட்
னே உற்பத்தியாய் மாய்ந்து, இவ்வாறு இ
டைவிடாமல் அளவிறந்த காலம் சன்னமா
ணப்பட்டுவரும். அதுபோல ஆன்மாவும்
பாசபந்தத்தாற் சன்னமரணப்பட்டு வரும்
என்க. ஏ-ஈற்றசை. (கௌ)

சாலம்பத்தை ஆதரித்தால் துக்க ஏதுவா
மென்றும், துக்க நிவர்த்தியின்பொருட்டு
நிராலம்பத்தை ஆதரிக்க வேண்டுமென்றும்
அருளிச்செய்கின்றார்:—

யாவ ராயினு மெப்பிறப் பெய்தினும்
ஆவ தாவ தருந்துய ராதலால்
தீய துன்பஞ் செறுத்தற் பொருட்டந்தத்
துய ஞானச் சுடரைத் தொடர்வோ.

(இ-ள்.) யாவர் ஆயினும்—விஞ்ஞான க
லர் பிரளயாகலர் சகலொன்று சொல்லப்
பட்ட மூவகை யான்மாக்களுள் எவர்களா
யினும்,

எப்பிறப்பு எய்தினும்—என்பத்து நான்
கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களில் எந்தெ
ந்த யோனியிற் செனித்தாலும்,

ஆவது ஆவது அருந் துயர் ஆதலால்—
அந்தந்த யோனியிற் செனிக்கு மிடங்களி
லே ஆவது அரிய துயரமே ஆதலால்,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௩௩

தீய துன்பம் செறுத்தல் பொருட்டு—
பொல்லாத துன்பங்களையெல்லாங் கெடுப்
பது நிமித்தமாக,

அந்தத் தூயஞானச் சுடரைத் தொடர்வ
ர்—நின்மல ஞான சொரூபமாயிருக்கிற அந்
தப் பரமசிவ ஐக்கியத்தையே பொருந்து
வர் எ-று. ஏ-ஈற்றைச். (கஅ)

உபாதியோடு கூழனதாகச் சொல்லப்ப
ட்ட சரியை கிரியை யோகங்களை விட்டுச்
சன்மாந்திரங்களிற் சிவாகமங்களிற் சொன்
னபடியே அநுட்டித்ததனால் ஞானத்தைப்
பொருந்தினவன் அச்சரியை கிரியை யோ
கங்களைவிட்டுப் பரமசிவ பாவனையே பண்
ணிக்கொண்டிருக்கக் கடவெனன்று அருளி
ச்செய்கின்றார்:—

ஷே வேற.

கருமமுஞ் சரியையுங் கழறப் பட்டதவ்
வருமைசேர் ஞானத்தை யடைவ ராதலால்
இருமையி லியோகமு மெய்த லின்றியே
திருமலி பரம்பொரு டன்னைச் சிந்திப்பார்.

(இ-ள்.) கழறப் பட்டது சரியையும் கரு
மமும் அவ் வருமை சேர் ஞானத்தை அ
டைவர் ஆதலால்—சொல்லப்பட்ட சரியை
கிரியா யோகங்களை அநுட்டிக்கிறவர்கள் எ

௩௪ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

ல்லாம் நிர்விசேஷமாய்ப் பெறுதற் கரிதாயி
ருக்கிற ஞானத்தைப் பொருந்துவர், ஆகை
யினால்,

இருமை இல் யோகமும் எய்தல் இன்றி
—பிரானாயா மாதிகளோடுங் கூடியிருக்கிற
சாலம்ப யோகத்தைவிட்டு,

திருமலி பரம்பொருள் தன்னைச் சிந்திப்
பார்—சகளம் சகள நிட்கள மென்று சொ
ல்லப்படட சொருபங்களுக்கெல்லாம் வே
ருகிச் சச்சிதானந்த பரிபூரண பரமசிவ பா
வனையே பண்ணுவார்கள் என்று.

“சரியை” ஆவது சிவாலயந்திருவலகிடுத
ல், திருமெழுகிடுதல், திருநந்தனவன முண்
டாக்குதல், திருப்பணிசெய்தல், திருவிளக்
கிடுதல், திருமலை திருவாபரணம் திருமேற்
பூச்சு திருமஞ்சனம் திருக்கோயில் நியமம்
சிவதுதி சிவனடியார்க் கேவல் இவைமுதலி
யன செய்தல் ஆம். கிரியை ஆவது கிரியா
பாதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறமந்திரோ
த்தாரணம் பூசை செபம் சமயம் விசேடம்
நிருவாணம் ஆசாரியா பிடேகம் சாத காபி
டேகம் சபீசம் லோகதன்மணி சிவதன்ம
ணி பவுதீக நயிட்டிகாதி அநுட்டானங்கள்
இவை முதலியனவற்றை ஞானேற்பத்தி நி

தேவிகாலோத்தர வுபாடம். ௩௫

மித்தமாகச் செய்வது. இவை காமி காகம
முதலாக வாதுளாகம முடிவாக இருபத்தெ
ட்டுத் திவ்வியாக மத்திலும் அநுக்கிரகம்
பண்ணுவோர் அநுக்கிரகம் பண்ணப் படு
வோர் ஆகிய இவர்கள் தாரதம்மியத்துக்
கீடாகச் சிவபெருமானால் திருவாய் மலர்ந்
தருளப்பட்டன. அவ்வருமை சேர் ஞான
த்தை யடைவொன்றது. அருமையாக அ
டையும் அவ்வகண்டாகார சச்சிதானந்த
சிவாநநிய சாட்சாத்தகார ஞானம் விளங்
கும் பொருட்டாக ஆதலால், இருமையிலி
யோகமுமெய்தலென்றது. இயமம், நியமம்,
ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம்,
தாரணை, தியானம், சமாதியென்று சொல்ல
ப்பட்ட அட்டாங்க யோகங்களை, இஃது அ
ணிமா ஆதியா யிருக்கிற அட்டமா சித்தி
களுக்குக் காரணமாயிருக்கும் என்க. (கக)

சுத்தமாயை அசுத்தமாயையி லுள்ளபோ
கங்களில் ஆசைவிட்டா லொழிய நிராலம்ப
யோகங் கூடாதென்று அருளிச் செய்கின்
றார்:—

ஹே ஹே.

சத்தி பாதலந் தான்முத லீறதா
வைத்த வைய மெலாமசத் தாதலால்

௩௬ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மெய்த்த ஞானத்தி னுலவை விட்டவர்
சுத்த மாகிய சூனிய வாதிகள்.

(இ-ள்.) பாதலம் முதல் சத்தி ஈறது ஆ
வைத்த வையம் எலாம் அசத்து ஆதலால்
—காலாக்கினி ருத்திர புவன முதலாகச் ச
த்திதத்துவ முடிவிலிருக்கிற அநாசிருத ப
வனம் ஈருக இருநாற்றிருபத்துநாலு புவன
ங்களும் ஒன்றுக் கொன்று விசேஷமாய்ச்
சுத்தமும் அசத்தமும் சுத்தாசுத்தமுமா யி
ருக்கிறபேர்கள் பற்றுதலுக் கேதுவாய் அ
நித்தியமா யிருக்கையினாலே,

மெய்த்த ஞானத்தினால் இவை விட்டவ
ர்—உண்மையாகிய சிவ ஞானத்தினால் இங்
னனஞ் சொல்லப்பட்ட பிரபஞ்ச உபாதி
யெல்லாம் விட்டு நீங்கினவர்கள்,

சுத்தம் ஆகிய சூனியவாதிகள் — நின்மல
மாயிருக்கிற சாட்சாத் காரத்தை அறிந்தவ
ர்கள் எ-று.

சூனிய மென்றது சிருட்டி முதலான நா
ன்கு கிருத்தியங்களும் இல்லாததாய் அநுக்
கிரகம் பண்ணுகிற சொரூபமாய் நிராகார
மாய்ச் சர்வோபாதிசூனியமாயிருக்கிற சிவ
த்தை என அறிக. தான்-அசை. (௨௦)

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௩௭

சித்தசலனம் போகத்திற் பற்றுதலுக் கே
துவென்று திட்டாந்தமாகச் சொல்லுமிட
த்து நிராலம்பத்தில் நிர்ச்சலனமாயிருக்கிற
மனந்தானே மோட்சத்தை அடைவதற்கு
யோக்கியமென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

அமசீர்ச்சுழி நெடி லாசிரியவிருத்தம்.

மருவிய பொருண்மே லன்பாய் வானரம்
போற்ச ரித்துத், திரியுமச் சித்தந் தன்னைத்
திருத்திச் சூனியத்தே நின்றால், மருவினா
ர் பிரித லின்றி வானவ ரறிவுக் கெட்டாப்,
பொருவிலா நித்த சுத்தப் பொருளினைய
டைவ ரன்றே.

(இ-ள்.) மருவிய பொருள்மேல் அன்பு
ஆய் — திவ்வியமா யிருக்கிற சுத்தாசுத்த
போகங்களிற் பற்றுதலாய்,

வானரம்போல்—மிகவும் ரசத்தையுடை
யதாய்ப் பக்குவமாய்ப் பழுத்த பழங்கனையு
டைய சாகையில் தொங்கி இடை விடாம
ல் ஒன்றைவிட் டொன்றைப் பற்றிக்கொண்
டு உதாரக்கினியினால் வருத்தப்படுகிற வா
னரம்போல,

சரித்துத் திரியும் அச்சித்தந்தன்னைத் திரு
த்திச் சூனியத்தே நின்றால்—முன்சொன்ன
சுத்தமாயை அசுத்தமாயா போகங்களிலே

ந.அ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

பற்றியிருக்கிற ஆசையினால் பர பரப்பாய்ச்
செல்லுகின்ற சித்தத்தை மீட்டுச் சர்வோ
பாதி சூனியமாய்ச் சச்சிதாநந்த பரிபூர
ணமாய் விளங்கும் சிவத்திலே நிலைபெறப்
பண்ணினால்,

மருவினோர் பிரிதல் இன்றி வானவர் அறி
வுக்கு எட்டாப் பொரு இலா நித்த சுத்தப்
பொருளினே அடைவர்—அங்ஙனம் பொரு
ந்தினவர்கள் பிரிவற்றதாய்த் தேவர்கள் அறி
வுக்கு எட்டாததாய் உவமையில்லாததாய்
நித்தியசுத்தமா யிருக்கிற சிவ சாயுச்சியத்
தை அடைவார்கள் எ-று.

சித்தமென்பது பஞ்சபாசங்களை நீக்கி நி
ன்மலமாயிருக்கிற ஆன்மசைதன்னியத்தை
என்றறிக. (உ-ம்.) திருவாசகம். “புத்தர்
முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந், தத்தம த
ங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச், சித்தஞ்
சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு, மத்த
ன் கருணையினுற் றோனோக்க மாடாமோ”
என்பதனுற் கண்டுகொள்க. அன்று - ஏ-
ஆசை. (உக)

பரமசிவ சாயுச்சியத்துக்கு யோக்கியமா
யிருக்கிற ஆன்மாவினுடைய சுபாவசொரு
பத்தை அருளிச்செய்த பின்பு தத்துவ தா

தேவிகா லோத்தர வுபாபாடம். நக்

துவிகங்களுடனே கூடி அதோமுகமாயிருக்கிற வியாபாரத்தை ஒழிந்தவன், சொச்ச ரூபலாபகாலத்துக்கு மேலாயடையப்பட்ட ஞானத்தினால், நிரூபாதியாய் நிர்விசேஷ மாய்ச் சிற்கனமாயிருக்கிற பரவஸ்து தெரிசனத்தால் அடைந்த தன்னுடைய சுகத்தை உடையவென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

மேலாய வின்ப மாகி விண்போலுட் புறம்ப தாகிக், காலாகித் தத்துவங்கள் கலவாது காய மின்றி, மாலாய கரண மின்றி யறிவாகி யெங்குங் காணும், சீலாய ஞானஞ் சேர்ந்தோர் திரியா வாநந்தி யாவார்.

(இ-ள்.) கால் ஆதித் தத்துவங்கள் கலவாது காயம் இன்றி மால் ஆய கரணம் இன்றி அறிவாகி எங்கும் காணும்—சுத்தாவதையை அடைந்தவனது சைதன்னியமானது காலமுதலான தத்துவ தாத்துவிகங்களுடனே கூடாததாய்த் தூலசூக்கும சரீரங்களுமில்லாததாய்ச் சூக்கும சரீரத்துடனே கூடி நானென்கிற சங்கற்ப விகற்ப சமுகமாகிய கரணங்களும் இல்லாததாய்ச் சித்துரூபமாய் எல்லாவற்றையும் காண்பதாயிருக்கும்,

விண்போல் உள் புறம்பது ஆகி—ஆகாசமானது கடபடாதி முதலான வஸ்துகளிலே

சு 0 தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

உள்ளும் புறம்பும் வியாபித் திருப்பதுபோ
லச் சடாத்துவாக்களிலே உள்ளும் புறம்பு
ம் வியாபித்திருப்பதாய்,

மேலாய இன்பம் ஆகி—நாத விந்துவாதி
ரூபரகிதமாய் இந்த ஆநந்தத்துக்கு மேலா
ய் நிரதிசயாநந்த ரூபமாய் இருக்கிற பாம
சிவரூபத்தை,

சீலாய ஞானம் சேர்ந்தோர் திரியா ஆந
ந்தி யாவார்—மேலான ஞானக் கண்ணி
னாலே சாட்சாத்தாரம் பண்ணினவர்கள் வி
ட்டுநீங்காத பரமாநந்த போகத்தை உடை
யவராவர் எ-று. (உஉ)

மனோலயமா முறைமையைத் திருட்டாந்
தமாக அருளிச்செய்கின்றார்:—

கவிநிருத்தம்.

மூண்டு பற்றி முழங்கி யெழுங்கனல்
நாண்டு காட்ட மிலதே விலதாகும்
தீண்டு மப்பொரு ளின்றெனநிற் சித்தமும்
மாண்டு தோற்று மிலதாய் மடிந்திலும்.

(இ-ள்.) மூண்டு பற்றி முழங்கி எழும் க
னல் நாண்டு காட்டம் இலதேல் இலது ஆகு
ம்—மூண்டு விறகிலேபற்றி ஆரவாரித்தோ
ங்கிய அக்கினியினிடத்து விறகில்லா விட்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். சக

டால் அந்த அக்கினிதானே அவியும், (அ
துபோல)

தீண்டும் அப்பொருள் இன்று எனில் சித்
தமும் மாண்டு தோற்றம் இலது ஆய் மடிந்
து இறும்—சிவாநநிய ஐக்கியத்தை அடை
ந்து சிவமே யாயிருக்கிற சீவன் முத்தனுக்
குப் பிரவஞ்ச விடயமில்லாமையினாலே ம
னம் தானே லயமாம் எ-று. (உங)

அநாதி யாகிய ஆணவசத்தியோடு கூடி
யிருக்கிற ஆன்மாவினது விருத்தி ஞானம்
விளங்காதபடி மாயையின்கண் உண்டான
குணத்திராய சொரூபமான சுழுத்தியாதி
அவத்தைகளின் கூட்டங்களுக்கு வேருகக்
கொண்டிருப்பதே யோக்கியமென்று அரு
ளிச்செய்கின்றார்:—

மோக மூர்ச்சிகை மாயை முதற்கன
வாய சாக்கிர மல்லாச் சுழுத்தியும்
ஏய வெண்ணு மவத்தைக ளியாவையும்
வீய நோற்பவர் வீடு விடாதவர்.

(இ-ள்.) மோகம்—இருவகை மாயையி
ன்கணுள்ள போகங்களிற் பற்றும்,

மாயை—அநான்மாவாயிருக்கிற தேகேக்
திரிய மனம் புத்தி ஆங்காரஞ் சித்தமுதலா
ன மாயாகாரியங்களை ஆன்மாவென்று அபி

சுஉ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மானிப்பது அன்றியும், பஞ்சபூத பரிணாம
சொருபமாகிய தேகதன்மத்தையும், இந்தி
ரிய தன்மத்தையும், அந்தக்கரண தன்மத்
தையும், குணத்திராய தன்மத்தையும், பி
ராணவாயு முதலான வாயுக்களின் தன்மத்
தையும், சுகதுக்க மோகாதியாயிருக்கிற புத்
திதன்மத்தையும், ஆன்மதன்மமென் றுரோ
பிப்பதாகிய மாயையும்,

ஆய சாக்கிரம்—சோத்திராதி இந்திரியத்
துவாரத்திற் பிரவேசித்து விடயங்களிற் ப
ற்றப்பட்ட மனத்தோடு கூடியிருக்கிற சாக்
கிராவத்தையும்,

முதல் கனவு—சாக்கிராவத்தையி லனுப
வித்த அர்த்தங்களை நினைக்கும் அந்தக் கர
ண வியாபாரமாயிருக்கிற சொப்பனமும்,

அல்லாச் சுழுத்தியும்—தாமத குணத்தா
ல் நிரோதிக்கப்பட்டிருக்கும் மனோரூபமா
கிய சுழுத்தியும்,

மூர்ச்சிகை—ஆன்ம சைதன்னியத்தை நி
ரோதித்து மூர்ச்சையைப் பண்ண நிற்கும்
மலசத்தியினால்வரும் கீழாலவத்தையில் அ
திதமும் துரியமும்,

ஏய எண்ணும் அவத்தைகள் யாவையு
ம் வீய நோற்பவர் வீடு விடாதவர்—இங்ங

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். சந்

னம் சொல்லப்பட்ட கீழாலவத்தை ஐந்து
ம், மத்தியாலவத்தை ஐந்தும், உணர்த்து
முறைமையாகிய சகலாவத்தை ஐந்தும் எ
ன்று சொல்லப்பட்ட அவத்தைகளெல்லா
ம் கெடும்படி, சச்சிதாநந்த சிவாநநிய சா
ட்சாத்கார ஐக்கியத்தை அநுசந்தானம் ப
ண்ணிக்கொண்டிருக்கும் சீவன்முத்தோ ப
ரமசிவ சாயுச்சியத்தை அடைவர் எ-று.

கீழா லவத்தை ஐந்தும், மத்தியா லவத்
தை ஐந்தும் வருமாறு.—கேவலத்திற் சாக்
கிரம், கேவலத்திற் சொப்பனம், கேவலத்
திற் சுழுத்தி, கேவலத்தில் துரியம், கேவல
த்தில் துரியாதீதம் என்னும் இவ்வைந்தில்,
கேவலத்தில் சாக்கிரமாவது—ஆன்மா முப்
பத்தாறு தத்துவங்களுடனும் தாத்துவிகங்
களுடனுங்கூடச் சகலவிடயபோகங்களையும்
அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவதரத்தி
ல் போக ஏதுவால் கன்மமில்லாதிருக்கை
யால் பிளோககாண்டமாகிய சுத்ததத்துவங்
கள் ஐந்தும், போக காண்டமாகிய கலாதிக
ள் ஏழும் நீங்கச் சோத்திரந் தொக்கு சட்சு
சிங்நுவை ஆக்கிராண மென்னும் ஞானேந்
திரியம் ஐந்தும், வாக்குப் பாதம் பாணி பா
யுரு உபத்த மென்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்
தும், சத்த பரிச ரூப ரச கந்தமென்னும் த

சு ச தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

ன்மாத்திரிகள் ஐந்தும், வசன கமன தான
விசர்க்கமாநந்தமென்னும் தாத்துவிகமாயி
வசனாதி ஐந்தும், பிராணன் அபாணன் சமா
னன் வியானன் உதானன் நாகன் கூர்மன் கி
ரிகரன் தேவதத்தன் தனஞ்சய னென்னும்
தாத்துவிகவாயுக்கள் பத்தும், மனம் புத்தி
ஆங்காரம் சித்தமென்னும் அந்தக்காணங்க
ள் நான்கும், ஆகிய இந்த மூப்பத்துநான்கு
கருவிகளுடனே சேஷத்திரக்கியனாகிய ஆன்
மாவுங்கூடி மூப்பத்தஞ்சாய்ச் சாக்கிரத்தா
னமாகிய லலாடத்தில்நின்று பிரோரிக்கிற த
த்துவமும், புசிப்பிக்கிற தத்துவமும், தாரக
மாகிய பூதங்களும் நீங்கு கையால் ஆணவமே
லிட்டுக் கண்டுங்காணாமல் கேட்டுங்கேளாம
ல் மயங்கியிருக்கும் அவதாரம்; கேவலத்தில்
சொப்பனம், புறத்தில் விடயங்களைக் கிரகிக்
கும் ஞானேந்திரியம்ஐந்தும், கன்மேந்திரிய
ம்ஐந்தும் ஆகப்பத்தும்நீங்க, நின்ற சத்தாதி
ஐந்தும், வசனாதிஐந்தும், பிராணாதிபத்தும்,
மனாதிநான்கும், ஆக இருபத்து நான்குடனு
ம், சேஷத்திரக்கியனுங்கூட இருபத் தஞ்சா
ய்க் கண்டத்தானத்தில் நின்று சாக்கிரத்தி
ல் அனுபவித்த போகத்தில் நினைவும், தற்
காலத்தில்வரும் சூக்குமதேக போகமாகிய
ஆணையெறிமாலே சூடுதல் முதலானவற்றை

தேவிகாலோத்கா வுராபாடம். சடு

யனுபவிப்பது; கேவலத்திற் சுழுத்தி, சொ
ப்பன வத்தையிற் கூடியிருந்த இருபத்து
நான்கு கருவியில் வாயுக்களிற் பிராண
வாயுவும், அந்தக் கரணங்களிற் சித்தமும்
நிற்க, மற்ற இருபத்திரண்டுமீங்க அவ்விர
ண்டுடனே சேஷத்தி ரக்கியனுங்கூடி இருதய
த்தில் நின்று சுகமாகத் தூங்குவது; கேவல
த்தில் தூரியம், இதிற் சித்தம்மீங்க உசவாச
ம் நிகவாசம் பண்ணிக்கொண்டு தேகத்துக்
குக் காவலாகஇருக்கும் பிராண வாயுவுட
னேகூடி நாபித்தானத்தில் நின்று ஒன்றுந்
தெரியாமல் தூங்குவது; கேவலத்தில் தூரி
யாதீதம், பிராணவாயு நாபித்தானத்தில் நிற்
கச் சேஷத்திரக்கியனாகிய ஆன்மாவொன்றுந்
தனித்து மூலாதாரத்திலே ஆணவ மலத்து
டனேகூடி ஓரறிவுமின்றி வியாபியாயிருப்ப
து; அந்த அதீதாவத்தையானே நித்திய கே
வலாவத்தை; இதற்கே கீழாலவத்தையென்
றும்பெயர்; இனிச் சகலத்தில் மத்தியாலவ
த்தை வருமாறு லலாடத்தில்நின்று ஆன்மா
சகலவிடயங்களையும் அனுபவிக்கும் அவதர
த்தில் கல்லெறிதல் முதலானவைகளா லே
னும், புத்திரர் முதலானவர்களின் மரணம்
கேட்பது முதலானவைகளாலேனும், திடுக்
கிடப் பிராணவாயுவும் சீவியாமல் ஒன்றை

சக தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

அறிந்தும் அறியாமல் மூர்ச்சித்து மயங்கிநின்
ற அவதரம் சாக்கிரத்தில் அதீதம், ஆன்மாவு
ம் பிராணவாயுவும் சீவித்துப் பெருமூச்செ
றிந்து நின்ற அவதரம் சாக்கிரத்திற் றுரிய
ம், சித்தம் பிராணவாயு இவற்றுடன் கூடி
த் துக்கமாத்திரமாய் நிற்பது சாக்கிரத்திற்
கூழுத்தி, இருபத்து நான்கு தத்துவங்களுட
னே ஷேத்திரக்கியனுங்கூடி இருபத்தைந்
தாய்த் துக்கம் இதனால் வந்ததென்னுஞ் சிந்
தையுடனே துக்கத்தை அநுபவிப்பது சாக்
கிரத்திற் சொப்பனம், தத்துவ தாத்துவிக
மெல்லாவற்றுடனுங்கூடிச் சகல விடயங்க
ளையும் அநுபவிப்பது சாக்கிரத்திற் சாக்கிர
ம், இதுவே சகலாவத்தை எனவறிக. (உச)

நிருவிகற்பமாகிய சுத்தாவத்தையை அ
டைந்து சஞ்சரிக்கும் சீவன் முத்தனுக்கு
ப் பிரவிருத்தி நிவிர்த்தியாதி பரம்பரையாக
உபாதியோடு கூடியிருக்கிற சரீராதிகளுக்
குப் பின்னமாய் முன்சொன்ன கேவலசக
லாவத்தைகளையும் நீங்கிச் சுத்தாவத்தையில்
அசைவற நின்றபோது, சொச்சொருபம்
விளங்குமென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

உடம்பி ரண்டு முயிர்ப்புட னுள்ளமும்
மடம்ப டும்மகங் காரமும் புந்தியும்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். சௌ
திடம்படத்தன்னில் வேறெனச்சிந்திப்பான்
உடம்பிலா ஞான வுள்ளொளி யுள்ளும்.

(இ-ள்.) உடம்பு இரண்டு—தூலசரீரமு
ம் சூக்குமசரீரமும்,

உயிர்ப்புடன் உள்ளமும் — பிரணவாயு
வும் சித்தமும்,

மடம் படும் புந்தியும் அகங்காரமும்—வி
டய நிச்சய சொரூபமாய்ப் போக்கிய ரூப
மான புத்தியும் புத்தியைக் கிரகிக்க வேண்
டுமென்பதிற் கருவியாகிய யானெனதென்
னும் அகங்காரமும்,

திடம்படத் தன்னில் வேறு எனச் சிந்திப்
பான் உடம்பு இலா ஞான உள் ஒளி உள்
உறும்—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட தத்துவ
ங்களை யெல்லாம் திடமாகத் தனக் கந்நிய
மாக யாவனெனவன் சிந்தித்து நீங்குகிற
னே அவனுக்குத் தேகாதி சர்வோபாதி ர
கிதமாயிருக்கிற சொச்சொரூப ஞானம் வி
ளங்கும் எ-று. (௨௫)

தத்துவங்களுக்குப் பின்னனாய்ப் பிரகாச
னுமாய் விழிக்கப்பட்டுச் சுத்தமாய்ச் சித்து
ரூபனாய்த் திரோதானமாகிய நித்திராவத்
தையும், உணர்த்து முறைமையதாகிய சாக்

சு அ தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

கிராவத்தையு முதலிய உபாதிகளோடுங்கூ-
டிய கேவல சகல நீங்கி, சுத்தாவத்தையில்
நிற்கும் ஞான சாதகனுக்கே ஞானஞ் சித்தி
யாமென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

ஷே வேது.

திருத்தகு சமாதியைச் செய்யுங் காலத்
துக், கருத்தெழுந் தடங்காது கலங்கு மாயி
னும், வருத்தமா நித்திரை மருவு மாயினு
ம், திரித்தறி வுறுத்துத்தன் நிலையிற் சேர்
க்கவே.

(இ-ள்.) திருத்தகு சமாதியைச் செய்யு
ம் காலத்து—சிறப்பினையுடைய சிவானந்திய
மாயிருக்கும் சமாதியை அநுசந்தானம் ப
ண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது,

கருத்து எழுந்து அடங்காது கலங்கும்
ஆயினும்—பூர்வ வாசனையினாலே கலை முத
லான தத்துவங்களுடனேகூடி மனமானது
அடங்காமற் கலங்கினாலும்,

வருத்தம் ஆ நித்திரை மருவும் ஆயினும்
—சரீர வருத்தங்களினாலே அதீததாவத்தை
வந்து பொருந்துமாயினும்,

திரித்து அறிவுறுத்துத் தன் நிலையில் சே
ர்க்கவே—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட சாக்கி

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். சக

ராதிகளில் போதஞ் செல்லாமல் பிரயாசப்
பட்டாயினும் திருப்பிச் சிதாநந்த சிவாநந
நிய சாட்சாத்தகாரமாகிய சுத்தாவத்தையில்
பற்றுதலைச்செய்து சிவமாயே இருக்கக்கட
வன் எ-று. (உக)

பிரியாமல் ஒருவிடங்களிலே பற்றுதலும்,
தன்னிடத்திலே தான்இலயமாயிருத்தலும்,
சற்றே விடயங்களில் பற்றுதலும் விடுதலு
ம் ஆகப் பலகாலுஞ் சஞ்சரித்தலும் ஆகிய
வியாபாரங்களால் சங்கிலிட்டமனம், கெதா
கெதிமனம், விடசித்தமனம், சொலினமனம்
என நான்காம். இவற்றுள், சங்கிலிட்டம
னமாவது மந்திரம், மனனம், மந்தவ்வியம்
என்னும் மூன்றுவிதமும் இல்லாததாய், அ
நநிய சொரூபமாய், குணாதீதமாய், தன்னு
லே பற்றப்பட்டு அநுபூதியா யிருப்பதாய்,
விடயங்களிலேபற்றுததாய், நேயத்திலே நி
ச்சல சொரூபமாய், சாத்துவிககுண ரூபமா
யிருப்பது. கெதாகெதி மனமாவது வியா
பார ஞானவஞ்ஞானசொரூபமாய், இராசத
குணசொரூபமாய், பற்றுதலும் விடுதலுமா
க விடயங்களிலே சஞ்சரிப்பது. விடசித்த
மனம் விடயபோக நிமித்தமாகத் திரிகால
வியாகுல சொரூபமாய், தமோகுணரூபமா

௫௦ தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்.

யிருப்பது. சொலினமனமாவது பிரவஞ்சத்திலும் சுத்தாவத்தையிலும் செல்லாமல் அடங்கியிருப்பது. உத்தமம், மத்திமம், அதமம், அதமாதமம் ஆகிய இந்நான்குவிதமனோவியாபாரங்களுக் குள்ளே சங்கிலி டாவத்தா சொரூபமாயிருக்கும்மனமே சுத்தாவத்தையில் அடங்கி யிருக்கவேண்டுமென இரண்டு திருவிருத்தங்களினு லருளிச் செய்கின்றார்:—

அறுசீர்க்கழ்நெடி லாசிரியவிருத்தம்.

ஆராத சித்தம் யாதோர் காலத்தி னடங்கு மானால், பேராமல் வருந்திக் காத்துப் பின்னைச் சிந்தனைகள் சென்று, சாராமல் வல்ல வாறு தடுத்துச் சார்வான வெல்லாம், சேராமன் மயக்க நீக்கித் திதமாகச் செய்து கொள்வான்.

(இ-ள்.) ஆராத சித்தம் யாது ஓர் காலத்தின் அடங்கும் ஆனால் — அமைவு பெறாத சித்தமானது யாதொரு காலத்தில் சுத்தாவத்தையில் லயத்தை அடைந்திருக்கும் ஆயின்,

பேராமல் வருந்திக் காத்து — அம்மனத்தை அசையாமல் வருந்திக் காவல்செய்து,

தேவிகாலோத்தர வுரோபாடம். ௩௧

பின்னைச் சிந்தனைகள் சென்று சாராமல்
வல்ல ஆறு தடுத்து—மன நிச்சலமானபின்
பு முன்னைய வாசனையினாலே மீண்டும் விட
யங்களிற் சென்று சலனத்தைப் பொருந்தா
மல் ஞானோபாயத்தால் தடுத்து,

சார்வு ஆன எல்லாம் சேராமல் மயக்கம்
நீக்கித் திதம் ஆகச் செய்து கொள்வான்—
மயக்கத்தினால் வரப்பட்ட உயிர்ச்சார்வு
பொருட்சார்வுகள் எல்லாம் பொருந்தாமல்
நீக்கி மனத்தை நிறுத்திக்கொள்வான் சி
வானநிய சாட்சாத்காரத்தை அடைந்திருக்
கும் சீவன்முத்தன் எ-று. (௨௭)

பற்றினுற் சலிக்கு முள்ளம் பற்றாதே ப
ண்ணிக் கொள்க, நின்றவின் நெனினுந் தத்
த நிலையினி நிறுத்திக் கொண்டால், பெற்
றன மென்று பேணிப் பின்னைப் பேராமற்
காக்கும், நற்றவ ரன்றி யிந்த வலகினி னல்
லோ நியாரோ.

(இ-ள்.) பற்றினால் சலிக்கும் உள்ளம் ப
ற்றாதே பண்ணிக்கொள்க—மனமானது வி
டயங்களிலே பற்றினால் சஞ்சலமாம் என்ற
றிந்து விடயங்களிலே பற்றாதபடி நிச்சல
மாகப் பண்ணிக்கொள்க,

௫௨ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

நிற்றல் இன்று எனினும் தம்தம் நிலையினி
ல் நிறுத்திக்கொண்டால்—மன நிச்சலம் ஆ
காதிருந்தாலும் ஞானே பாயத்தினாலே வி
டயங்களிலே பற்றாமல் நிறுத்திக்கொண்ட
போது,

பெற்றனம் என்று பேணிப் பின்னைப் பே
ராமல் காக்கும் நல்தவர் அன்றி இந்த உல
கினில் நல்லோர்யார் — மன நிச்சலமாகப்
பெற்றே மென்று பதனமாகப் பின்னும் பூ
ர்வவாசனையினால் விடயங்களிற் செல்லாம
ல் காவல்செய்யும் நல்ல தவத்தோடுங் கூடி
ய ஞானிகளே அல்லாமல் இந்த வலகத்தி
ல் நல்லோர்கள் யாவர். அவர்கள் தாம் உல
காதீதர் எ-று. ஏ-ஈற்றசை. (உஅ)

மன நிச்சலத்தினாலே நிராலம்பமான அ
ளவில் பிரகாசிக்கப்பட்ட நின்மலமாகிய சி
தாகாச சொரூபமே ஆன்ம சொரூபமென்
று அருளிச்செய்கின்றார்;—

சுலிவிருத்தம்.

பிறந்து பெற்ற வறிவாற் பெறும் பயன்
நிறைந்த நீர்முகி னீங்கிய வானென
அறிந்து தன்னை யமல வியாபகம்
செறிந்து நல்ல தியானத் திருத்தலே.

தேவிகா லோத்தர வுரைபாடம். ௫௩

(இ-ள்..) நிறைந்த நீர் முகில் நீங்கிய வா
ன் என—நிறைந்த நீரோடுங் கூடிய மேகங்
களெல்லாம் நீங்கிய ஆகாசமானது மாசில்
லாமல் எப்படித் தூய்தா யிருக்குமோ அது
போல,

அமல வியாபகம் செறிந்து தன்னை அறிந்
து நல்ல தியானத்து இருத்தலே—ஆணவா
தி சர்வோபாதி சூனியமாகிய சிதாகாச ரூ
பமாய் நின்மல வியாபகமாயிருக்கிற தன்னை
அறிந்து சுத்தாவத்தையில் நிலைபெற்று நிற்
பதே,

பிறந்து பெற்ற அறிவால் பெறும்பயன்—
மக்களாய்ப்பிறந்து நல்லறிவைப் பெற்றதி
னற் பெறும் பிரயோசனமாம் எ-று.(உக)

அடையோகம் இராச யோக முதலான
யோகசாதகனைப்போல, மனத்தை மேலும்
கீழும் நடுவும் பக்கங்களிலும் செலுத்தாமல்
நிராலம்பன மாகவே பண்ணவேண்டுமென்
று அருளிச் செய்கின்றார்:—

அறசீர்க்கழிநெடி லசிரியவிருத்தம்.

வெளியென மறுகுஞ் சித்த நெஞ்சிலே
மருவி நிற்கும், தெளிவுற நடுவு கீழ்மேற்
செலாவகை நிறுத்திக் கொண்டால், ஒளி

ருசு தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

யுறு முள்ள மொன்றும் பாவியா துறவே
நோக்கி, எளியவப் பொருண்மேல் பற்றற்
றிருப்பவன் யோகி யாவான்.

(இ-ள்.) வளிஎன மறுகும் சித்தம் நெஞ்
சிலே மருவிநிற்கும்—வாயுவைப்போல அ
சையும் சித்தம் நெஞ்சத்திலே பொருந்தி
நிற்கும்,

தெளிவு உற நடுவு கீழ்மேல் செலாவகை
நிறுத்திக்கொண்டால்—தெளிவைப் பொரு
ந்த இருதயம் மூலாதாரம் பிரமரந்திரம் இ
ந்தத் தானங்களிலே பாவிக்கப்பட்ட பாவ
னைகளிற் செல்லாமல் மனத்துக்குப் பற்று
தலும் சித்தத்துக்குச் சிந்தித்தலும் இல்லா
மல் நிச்சலம் பண்ணினால்,

ஒளி உறும் உள்ளம் ஒன்றும் பாவியாது
உறவேநோக்கி—சித்து ரூபமாகிய ஆன்மா
ஒருபாவனையும் இல்லாமற் சொரூப பாவ
னையே பண்ணிக்கொண்டு,

எளிய அப் பொருள்மேல்பற்று ஆற்று
இருப்பவன் யோகி ஆவான்—எளிமையாயு
ள்ள தேகாதி பிரவஞ்சத்திற் பற்றுதலில்லா
மற் சிவோகம் பாவனை பண்ணிக்கொண் டி
ருக்கிறவனே சிவயோகி யாவான் எ-று. ()

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௫௫

கேவல சகலங்களை நீங்கிச் சுத்தாவத்தையிற்
நிலைபெற்று நிற்பதே முத்தி நெறியெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

எண்ணீர்க்கழிநெடிநாசிரியவிருத்தம்.

நித்திரையும் பராக்கிணையு நீக்கிச் சித்த
மொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக் கொண்டா
ல், சித்தமொரு பொருளிணையுஞ் சேரா
தாகிச் சேரும்வகை சேராமற் செல்ல நின்
று, மத்தமன முதலான வவத்தை யொன்
று மருவாத வகைநிற்கு மதுவே யாகும்,
முத்திநெறி யென்றுமறை யிடைவி டாது
முறையிடவு மாகமங்கண் மொழியுங் கா
ணே.

(இ-ள்.) சித்தம் ஒரு நிலையும் நீங்காமல்
நித்திரையும் பராக்கிணையும் நீக்கி நிறுத்தி
க்கொண்டால்—சித்தத்தை ஒரு விடயங்களி
லேயும் செல்லாமல் கேவல சகல நீக்கித்
தராசு நிலைபோலச் சுத்தாவத்தையில் நிறுத்
திக் கொண்டால்,

சித்தம் ஒரு பொருளிணையும் சேராதாகி
—அவ்விடத்துப் பூர்வ வாசனையால் மனத்
துக்குப் பற்றுதற் றொழிலும் சித்தத்துக் கி
ருப்பிடமாகிய சிந்தித்தற் றொழிலும் பொ
ருந்தாமல்,

௫௬ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

சேரும் வகை சேராமல் செல்லநின்று—
பொருந்தப் பட்ட விடயங்க ளொன்றும்
பொருந்தாமல் நீங்கி நின்று,

மத்த மனம் முதல் ஆன அவத்தை ஒன்
றும் மருவாத வகை நிற்கும் அதுவே ஆகு
ம்—விடயங்களிற் செல்லாநின்ற மன முத
லான தத்துவ முப்பத்தாறுடனும் தாத்து
விகங்களுடனும் கூடிநிற்கிற சகலாவத்தையு
ம் கேவலாவத்தையும் இவைகளொன்று
ம் பொருந்தாதபடி சச்சிதானந்த சிவானந்த
ய சாட்சாத்காரமா யிருக்கும் அதுவே சுத்
தாவத்தையில் நிற்பதாகும்,

முத்தி நெறி என்று மறை இடைவிடாது
முறையிடவும் ஆகமங்கள் மொழியும் காண்
—பஞ்சபாச பந்தநிவர்த்திக்கும் இதுவே
வழியென்று வேதாகமங்கள் இடைவிடாம
ற்சொல்லும்; அதனைக் காண்பாயாக எ-று.

“சுத்தாவத்தை” என்பது நின்மலாவத்
தை யென்றறிக. நின்மலாவத்தை யாவது
சிவசொருபமாகிய ஞானசாரியனாலே இந்
திரிய வியாத்தியுடன்கூடி நம்மில் அநநிய
மான உனது சொருபத்தை யறிந்தாயில்லை.
நாமே நீயென்று போதிக்கப்பட்டவன் தா
ன் சிவனைக்காட்டிலும் அநநியனென்று சி

தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம். ௫௭

நதித்தல் தெளிதலைச்செய்து, ஆணவாதி பஞ்சபாசங்களை நீங்கி, சச்சிதாநந்த சொரூபமாகிய சிவத்தையே அநநியமாகச் சாட்சாட்கரித்து, அதிலே அழுந்தி, அதுவே யாய், காச மற்றகண் சூரியப்பிரகாசத்துடனே கலந்து பின்னையொன்றுங்காணாததுபோல, பசுகரணம் சிவகரணமா யிருக்கை, அது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம் நின்மலதுரியாதீதம் என ஐந்தாம், அவற்றுள் நின்மல சாக்கிரமாவது நின்மல சாக்கிராவத்தைக்குத் தானமாகிய இருதயத்தில் சிவசத்தியுடனே கூடுதலால் உப்பளத்திலே விழுந்தது உப்பாமாலுபோல, சிவபூதமாய் அகார உகார மகார விந்துநாதங்கள், கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆதிசத்தி பராசத்திகளுடனும், மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் உள்ளமென்னும் ஐந்துடனுங்கூடி, பாகீந்திரியங்களாற் காணப்பட்ட சத்தாதிவிடயங்களைச் சிவாகாரமாகவும், விடயசுகங்களைச் சிவாநந்தமாகவும் அநுபவிப்பது; நின்மல சொப்பனமாவது சாக்கிராவத்தைக்குக் காரணமாகிய அகாரம் உகாரத்திலும், புறத்தில் விடயங்களைப் பற்றுமனம் அகங்காரத்திலும், கிரியாசத்தி ஞானசத்தியிலும் ஒடுங்க, அக

௫௮ தேவிகாலோத்தர வுபாபாடம்.

ராதி நான்குடனும், அதைப் பிரிப்பதா
கிய உகாராதிநான்குடனும், அதற்குப் பிரா
ணாகுதிய ஞானசத்திமுதல் நான்குடனும் கூ
டி, சொப்பனாவத்தைத் தானமாகிய கண்ட
த்தானத்திலே அந்தக்கரண விருத்தியுடன்
சிவோகம் பாவனைபண்ணி நிற்பது. நின்மல
சுழுத்தியாவது சொப்பனாவத்தைக்குக் கா
ரணமாகிய உகாரம் மகாரத்திலும், நானென்
று திரிகிற அகங்காரம் புத்தியிலும், ஞானச
த்தி இச்சாசத்தியிலும் ஒடுங்க, புத்திமுத
லான மூன்றும், அதைப் பிரிக்கும் மகரா
தி மூன்றும், அதற்குப் பிராணாகுதிய இச்
சாசத்தி முதல் மூன்றுடனும் கூடி, சுழுத்
தித் தானமாகியதாலு மூலத்திலே தேகேந்
திரிய வியாபார மற்று வாசாம கோசரமாய்
ஞாதுரு ஞான நேய மென்னு மூன்றாகச்
சுகத்தை அநுபவித்து நிற்பது. நின்மல து
ரியமாவது சுழுத்தியவத்தைக்குக் காண
மாகிய மகாரம் விந்துவிலும், பகுத்தறியும்
புத்தி சித்தத்திலும், இதற்குப் பிராணாகுதிய
இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியிலும் ஒடுங்க, சித்
தமுதலாகிய இரண்டும் அவைகளைப் பிரி
ப்பதாகிய விந்து நாதங்களுடனும், அதற்
குப் பிராணாகுதிய ஆதிசத்தி பராசத்தியுட
னும் கூடி, துரியாவத்தைக்குத் தானமாகிய

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௫௯

புருவமத்தியத்திலே தேகேந்திரிய அந்தக்
கரணங்களின் வியாபாரம் ஒன்றுமில்லாம
ல், கேவலம் ஞானமாத்திரமா யிருப்பது;
நின்மல துரியாதீதமாவது துரியாதீதாவத்
தைக்குக் காரணமாகிய அநாகத நாதமென்
னும் பராசத்தியும், சிவாநந்தாநுபவியாகிய
ஆன்மசொருப ஞானமாகிய உள்ளமும், நி
ன்மலா தீதாவத்தைக்குத் தானமாகிய பிர
மரந்திரத்திலே அகண்டாகார சச்சிதாநந்
தாத்துவித பரிபூரண சிவாநந்தானுபோகத்
தை இரண்டறப் பெற்றிருப்பது; இந்தத்
துரியாதீதாவத்தை உன்மனைக்கு மேற்பட்
டிருக்கிற பரமமோட்சம். இதைப்பெறவே
நிவிர்த்திமுதலான பஞ்சகலைகளும் அன்ன
மயமுதலான பஞ்சகோசங்களும், நகாராதி
தூல பஞ்சாக்கரமும், அகாராதி சூக்குமப
ஞ்சாக்கரமும், சத்தியோ சாதாதி பஞ்சம
ந்திரங்களும், பிரமாமுதலான பஞ்சகர்த்த
ர்களும், சுத்தவித்தைமுதலான பஞ்சதத்து
வங்களும், மன முதலாக உள்ளத்துடனே
அந்தக்கரணங்கள் ஐந்தும், வைகரி முதலா
ன வாக்குகள் ஐந்தும், கிரியாசத்தி முதலா
ன பஞ்ச சத்திகளும், ஆணவாதி பஞ்சபா
சங்களும், சர்வோபாதிகளும் நீங்கும். இங்
ஙனம், நின்மல துரியாதீதாவத்தையை ஒரு

௬௦ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

பசு கறக்கிற நேரமாத்திரமாயினும், வில்லி
ற்கழன்ற அம்பு பூமியிலே விழுமளவாயினு
ம், கண் ணிமைக்குமளவாயினும் பெற்றவ
ன் மீண்டும் பிறவான் என்று அறிக. (௩௧)

மனோவியாபாரமும் இல்லை, மனத்தான்
அறியப்படும் பொருளும் இல்லை, அறிவானு
ம் இல்லை, தன்னிடத்திலேதானே தானிருந்
து விடயங்களை எல்லாம் விட்டு நீங்கினவனா
ய், சிவசாட்சாத்காரமாயிருப்பவனுக்குச் ச
முத்தியவத்தையில் தத்துவங்கள் எல்லாம்
ஒழிந்துநிற்கும் நிலைபோல நிற்கும் என்று
சிவாகமங்களிலே அருளிச்செய்திருக்கையா
ல், குணாதீதசொரூபமாய்ச் சொலினமாகிய
தன்னிடத்திலே அடங்கியதாகிய அந்தச்
சுத்தாவத்தையை மோட்சசொரூப சாதன
மென்று அநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டி
ருக்கிறவன் மீண்டும் பிறவாமல் சிவசாயுச்
சியத்தை அடைவனென்று அருளிச்செய்தி
ன்றார்:—

பொருண்முழுது மடையாமன் மனத்தை
வாங்கி நெஞ்சகத்தே பொருந்துவித்த பொ
ழுது தோன்றும், இருளறுநன் ஞானவொ
ளியதுவி ளங்க வெப்பொழுதும் வாதனை
யே யியற்றிக் கொள்க, பரமதுவா யிலதாகி

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். கூக

யங்க மின்றிப் பற்றின்றி யவத்தையின்றி நி
ன்ற வொன்றை, உரனுடைய தியானிகளா
யுறைகின் றுரோ பிறப்பிலா வந்நிலத்தை யு
றுகின் றுரோ.

(இ-ள்.) மனத்தை பொருள் முழுதும் அ
டையாமல் வாங்கி நெஞ்சகத்தே பொருந்
து வித்த பொழுது—மனத்தை இருவகை
மாயையின்கண்ணுள்ள சர்வ விடயங்களிலு
ம் பற்றாமல் தம்மிடத்திலே அடங்கும்படி
நிச்சலமாகப் பண்ணினபொழுது,

தோன்றும் இருள் அறும் நலஞான ஒளி
யது விளங்க எப்பொழுதும் வாதனையே இ
யற்றிக் கொள்க—மன நிச்சலத்துக்கு மேற்
பிரகாசிக்கப்பட்ட நின்மலமாகிய சொரூப
ஞானம் இடைவிடாமல் விளங்கும்படி ஞா
னோபாயத்தை எப்பொழுதும் பண்ணக்கட
வர்,

பரமது ஆய் இலது ஆகி அங்கம் இன்றி
பற்று இன்றி அவத்தை இன்றி நின்ற ஒன்
றை உரன் உடைய தியானிகள் ஆய் உறை
கின் றுரோ பிறப்பு இலா அந்நிலத்தை உறு
கின் றார்—அங்ஙனம், உன்மனநந்தமாய் நி
ருபாதியாய் நிராகாரமாய் நிராலம்பமாய்
ஓர் அவத்தைகளும் இல்லாததாய் நிற்கின்ற

கூஉ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

சச்சிதாநந்த பரிபூரண சிவாநநநிய சாட்சா
த்காரமாய் விளங்கும் சுத்தாவதத்தையை அ
நவரதமும் அநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்
டிருக்கிற சீவன்முத்தர்களே பிறப்பற்ற சி
வ சாயுச்சியத்தை அடைகின்றவர் ஆவர்.
எ-று. ஏ - அசை. (கூஉ)

சுகதுக்க ஏதுவாயிருக்கிற விருப்பு வெறு
ப்புகளும், தேவதாவுபாசனையும், புண்ணிய
பாவங்களும், கன்மபலங்களும், பதப்பிராப்
திகளும், இவைகள் உண்டாவதற்குக் கார
ரணமாகிய உயிர்ச்சார்வு பொருட்சார்வுக
ளும், நீங்கிய தபோதனர்களிடத்துச் சிவமி
ரண்டற விளங்குமென்று அருளிச்செய்கி
ன்றார்:—

துக்கசுக மாசைவெறுப் பென்று கூடுந்
துவந்துவங்க ளிரண்டவைபோற் சொல்ல
ப்பட்ட, மிக்கதெய்வ மடவார்க டன்மா த
ன்ம மெய்ப்பலன்கள் பெறுவபே றுளவா
மென்று, தொக்கவுள மதுவாகும் பிறப்பை
யாக்குந் தொடர்பெனவே துணிந் தந்தத்
தொடர்பை யாக்கும், தக்கபொருட் சார்வு
யிர்ச்சார் வடைய நீக்குந் தவத்தோர்பாற்
சிவம்வந்து சாருங் காணே.

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧௩௩

(இ-ள்.) சுகம் துக்கம் ஆசை வெறுப்பு என்று கூடும் துவந்துவங்கள் இரண்டு—சுகதுக்க ரூபமாகிய பிறவிக்கு ஏதுவென்று சொல்லப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகள் ஆகிய தொடர்ச்சிகள் இரண்டும்,

அவைபோல் சொல்லப்பட்ட மிக்க தெய்வம் மடவார்கள் தன்மா தன்மம் மெய்ப்பலன்கள் பெறுவ பேறு உளது ஆம் என்று—முன் சொல்லப்பட்டவைபோல, பிறவிக்கேதுவாகிய பிரமாமுதலான தேவதோபாசனைகளும், அவர்களுடைய சத்திகளின் சம்பத்தும், இவற்றால் வரும் புண்ணியபாவங்களும், சித்திகளும் பந்தப்பேறுகளும் உண்டாம் என்று,

தொக்க உளமது. ஆகும் பிறப்பை ஆக்கும் தொடர்பு எனவே துணிந்து—இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட இவைகளிற் பொருந்திய உள்ளமானது அததற் கேற்ற பிறப்பை உண்டாக்குந் தொடர்ச்சியென் றறிந்து,

அந்தத் தொடர்பை ஆக்கும் தக்க பொருட்சார்வு உயிர்ச் சார்வு அடைய நீக்கும் தவத்தோர்பால் சிவம் வந்து சாரும் காண்—அத் தொடர்ச்சியை உண்டாக்கத் தக்க பொன் மணி முதலிய பொருட்சார்வுகளையு

கூசு தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

ம், மாதா பிதா மனைவி மக்கள் முதலிய உயி
ர்ச்சார்வுகளையும், முழுதும் நீக்கிய தபோத
னர்களிடத்திலே சிவம் இரண்டற விளங்கு
ம் நீ அறிந்துகொள்வாயாக எ - று. ஏ -
அசை. (௩௩)

சிவத்தை இரண்டறப் பெற்றிருக்கும் சீ
வன் முத்தர்கள் வைராக்கியத்தால் தேகம்
விடவொண்ணா தென்று அருளிச்செய்கின்
றார்:—

உடம்புடனே உபாயத்தால் விளங்கித்
தோன்று முள்ளொளியாம் பரசிவம்வந் து
ற்றபோதே, திடம்படவே சீவன்முத்த னு
கும் விட்டாற் செல்லுமவன் பரமுத்தி தன்
னைச்சேர, விடம்படுமெஞ் ஞானியுடல் வே
ண்டா வென்றே யிப்பொழுதே வலியவிட
வெண்ண வேண்டா, கடன்கொள்வினை த
ன்னளவு நின்றேயந்தக் காயமுமங் கதன்பி
ன்னே கழியுங் காணே.

(இ-ள்.) உடம் புடனே—இந்தச் சரீரத்
திருக்கையிலே தானே

உபாயத்தால் விளங்கித் தோன்றும் உள்
ஒளி ஆம் பரசிவம் வந்து உற்ற போதே—
மன நிச்சல உபாயத்தால் பிரகாசித்துத்

தேவி கா லோத்தர வுரைபாடம். கூடு

தோன்றுகின்ற உள்ளொளியாகிய சிவாநந
திய சாட்சாத் காரம் விளங்கின போதே,

திடம் படவே சீவன் முத்தன் ஆகும்—
திடமாகச் சீவன் முத்த னாவன்,

விட்டால் அவன் பரமுத்தி தன்னைச் செ
ல்லும்--பிராரத்த சரீரம் நீங்கினால் அவன்
பரமுத்தியைச் சென்றடைவன்.

சேர விடம்படும் மெய்ஞ்ஞானி உடல்
வேண்டா என்றே இப்பொழுதே வலியவி
ட எண்ணவேண்டா — சர்வ பிரவஞ்சமும்
விடம்போலத் தோன்றப்பட்ட சீவன் முத்
தனாவன் சரீரம் வேண்டா வென்று இப்
பொழுதே வலியவிட நினைக்கவேண்டுமெ
ல்லே,

கடன் கொள்வினை தன் அளவு நின்றே அ
ந்தக்காயமும் அதன் பின்னே கழியும்காண்
—எடுத்த உடலுக் கடுத்த பிராரத்தம் உள்
ளமட்டும் இருந்து அந்தச் சரீரமும் பிரார
த்தந் தொலைந்தபின்னர் நீங்காநிற்கும், நீபா
ர்ப்பாயாக எ—று. ஏ—ஈற்றசை. (௩௪)

இங்ஙனஞ் சொல்லியபடி சீவன் முத்தித்
தன்மையும், தேகந் தத்திலே பரமுத்தித்
தன்மையும், பரமுத்திக்கேதுவாகிய உபாய
முங் கூறி, சிவ தீட்சையினாலே அவ்வியத்

சூ சூ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

தமாயிருக்கும் சிவ தத்துவத்தோடு கூடிய
சிவன் முத்தனுடைய சைத்தன்னியமானது
தேகநீங்கிப் பரமுத்தியாமளவும் இருக்குந்
தன்மையை அருளிச் செய்கின்றார்:—

ஆகத்தே யாங்கார வடிவ தாகி யருவினை
செய் தகங்கார மாகு மாய, மோகத்தைத்
துறக்கின்மொழி யிற்ப டாத முத்திதல மினி
தளிக்கு மொழிந்த தன்றிச், சோகத்தைத்
தருமுடலை யெல்லாம் விட்டுச் சோராத வ
றிவாகிச் சுத்த ரூபம், ஆகத்தான் பாவித்தா
ற் சத்தி யெல்லா மறவிடுகை பரமார்த்த ம
றிவார் தாமே.

(இ-ள்.) ஆகத்தே ஆங்கார வடிவது ஆகி
அருவினை செய்து அகங்காரம் ஆகும் மாய
மோகத்தைத் துறக்கின்—இருதய கமலத்தி
லே நானென்கிற அகங்காரத்துடனேகூடி,
அதனால் அழுக்கடைந்து அந்தக் கரணத் த
லைவுடன் கூடிக் கன்மங்களைச் செய்து, நான்
சுகி நான் துக்கி நான் கர்த்தா நான் போகி
யென்று இங்ஙனம் அநேக விதமாக அகங்க
ரிக்கும் அகங்கார சொரூப மாய்ப் பொய்யா
யிருக்கிற மயக்கமாகிய அறிவை நீங்கினால்,

மொழியில் படாத முத்தி தலம் இனிது
அளிக்கும்—வாக்கிறந்த மோட்ச வீட்டை
இனிதாகக் கொடுக்கும்,

தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம். சுள

மொழிந்தது அன்றி—இங்ஙனஞ் சொல்
லப்பட்ட உடற் பற்றல்லாமல்,

சோகத்தைத் தரும் உடலை எல்லாம்விட்
டு—துக்க ஏதுவா இருக்கிற சரீரத்தையும்
ஆணவாதி பஞ்ச பாசங்களை யு நீங்கி,

பரமார்த்தம் அறிவார்—பரமார்த்தம் உ
ணர்ந்த சீவன்முத்தர்கள்,

சோராத அறிவாகி சுத்தரூபம் ஆகத்தா
ன் பாவித்துச் சத்தி எல்லாம் அறவிடுக
—நின்மலமாய் நித்தியமாயிருக்கிற சிவாநந
நிய சாட்சாத்காரத்தைப் பொருந்திச் சி
வோகம் பாவனைபண்ணிப் பிரார்த்த கன்ம
த்தால் உண்டாகும் போகத்திற் பற்றற்றிரு
க்கக்கடவர் எ-று. தாம்-ஏ-அசை. (௩௩)

வார்ணாச்சிரம தருமங்களை எல்லாம் விட்
டுச் சொச் சொரூபத்தை அறிந்தவர் அப்
பாவனையே பண்ணக்கடவர் என்று அருளி
ச்செய்கின்றார்:—

கலிவ்ருத்தம்.

வைய மாச்சிர மம்மென வைத்தவும்
செய்ய சாதி குலமெனச் சேர்த்தவும்
ஐய மின்றி யறவிட் டறிந்தவர்
செய்ய ஞானத் தினைச் சிந்திக்கவே.

கூ அ தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

(இ-ள்.) வையம் செய்ய சாதிசூலம் என
ச் சேர்த்தவும் ஆச்சிரமம் என வைத்தவும்
ஐயம் இன்றி அறவிட்டு அறிந்தவர்—உலக
இயற்கைகளையும், பிராமணன் சூத்திரியன்
வைசியன் சூத்திரன் அநுலோமன் பிரதி
லோமன் அந்நியசாதி என்னும் சாதிபேத
ங்களையும், பிரமசரியம் கிருகத்தம் வானப்
பிரத்தம் சந்நியாசம் என்னும் ஆச்சிரமங்க
ளையும், சந்தேகம் இல்லாமற் பற்றறவிட்டு
நீங்கிச் சொச்சொரூபத்தை அறிந்தவர்,

செய்ய ஞானத் திரளைச் சிந்திக்க — நின்
மலஞான சொரூபமாயிருக்கிற சொச்சொ
ரூபபாவனையே பண்ணக்கடவர் எ-று. ஏ-
றற்றசை. (நகூ)

இந்தச்சீவன் முத்தர் ஒன்றினாலும் வசீ
கரிக்கப்படாமலிருக்கிற பரமசுதந்தரத்தை
இரண்டு திருவிருத்தத்தினால் அருளிச்செ
ய்கின்றார்:—

ஷே வேறு.

கடைபடு முலகிய றன்னைக் காண்குறில்
உடையவ றெனையிலை யானுடை யாரிலை
அடையவு மெனக்கிலை யானு மன்னதே
நடையிது நிலையென்றிற் றமிய னானரோ.

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௬௯

(இ-ள்.) கடைபடும் உலகியல் தன்னைக் காண்குறில் — சிறுமையாகிய உலகஇயற் கையைக் காணுமிடத்து,

எனை உடையவர் இலை—சிவபெருமானுக் கு நான் பூசகனுமாய் வேதகனுமாய்க் காணேன், எனக்குக் கர்த்தாவாகவும் வேறொருவர் இல்லை,

யான் உடையார் இலை — எனக்குச் சிவபெருமான் பூசிக்கப் பட்டவருமாய்த் தியானிக்கப்பட்டவருமாய் நான்காணேன், என்னை அடிமையாக உடையவர்களும் இல்லை,

எனக்கு அடையவும் இலை — எனக்குச் சென்றடையும் பொருளும் இல்லை,

யானும் அன்னதே—என்னைவந் தடையு ம்பொருளும் இல்லை,

நடை இது நிலை எனில் நான் தமிழன்—இங்ஙனம் கூறியவிதங்கள் எல்லாம் பரமார்த்தம் அல்லாமையால், பரமார்த்தமாக விசாரிக்கில் சச்சிதானந்த சிவானந்திய சாட்சாத்காரமாயிருக்கும் நான் ஒருவனுமே உள்ள எ-று. அரோ-அசை. (௩௭)

சொச்ச-க் சலிப்பா.

நித்தனும் பரமேசன் யானென்று நிச்சயிக்கின், முத்தனலெனினினுமவன் முத்தன

௭௦ தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

முயிருடம்பின், பெத்தமற ஞானத்தாற் கா
ட்சிபெறிற் சாந்தியுடைச், சித்தனாய்ப் பொ
ருட்பற்றுத் தீர்ந்துவீ டடையுமால்.

(இ-ள்.) நித்தன் ஆம் பரமேசன் யான்
என்று நிச்சயிக்கின் அவன் முத்தன் அலன்
எனினும் முத்தன் ஆம் — நித்தனாய்ச் சர்
வகர்த்தாவா யிருக்கிற பரமசிவன் நானே
என்று யாவன் ஒருவன் நிச்சயம் பண்ணி
னான் அவன் சமாதிகூடாதிருந்தாலும் சீவ
ன் முத்தனாவன்,

உயிர் உடம்பில் பெத்தம் அற ஞானத்தா
ல் காட்சி பெறின் சாந்தி உடைச் சித்தன்
ஆய் பொருள் பற்றுத் தீர்ந்து வீடு அடை
யும்—சரீரமுதலான சர்வபந்தங்களும்நீங்க,
ஞானக் கண்ணினால் சச்சிதானந்த சிவாநந
நிய சாட்சாத்காரமா யிருக்கும் சிவானுபூதி
யைக் கண்டபொழுது, சாந்தமாகிய மன நி
ச்சலத்தை உடையவனாய், சர்வ பதார்த்த
ங்களிலும் பற்றற்று, சிவசாயுச்சியத்தை அ
டைவன் எ-று. ஆல்-அசை. (௩௮)

சித்துக்கு அபின்னமாகச் சிற்சொருப சி
வாநநநியமாயிருக்கிற சிவோகம்பாவனா ரூப
யோகத்தை நிச்சயித்தவனே சீவன் முத்த
னென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம். எக

எல்லையிலா நூல்களெலாம் பிறப்பிலியே
யீசனெனச், சொல்லுகின்ற வத்தாநான்
சொலப்படுமக் குணந்தொடரும், அல்லிலா
வான்மாவா யறிவளவை யளக்கின்ற, தெல்
லையிலா தென்னுநானி திலையமில் யறிநீ.

(இ-ள்.) எல்லை இலா நூல்கள் எலாம் பி
றப்பு இலியே ஈசன் எனச் சொல்லுகின்ற
வத்து நான் — அளவுபடாத வேதாகமமுத
லான நூல்கள் எல்லாம் சரீரம் இல்லாதவ
ன் என்றும் பிறப்பு இல்லாதவன் என்றும்
சர்வ கர்த்தா என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பர்
மசிவனும் நானே,

சொலப்படும் அக்குணம் தொடரும் அ
ல்லல் இலா ஆன்மா ஆய் அறிவு அளவை
அளக்கின்றது எல்லை இலாது எனினும் நா
ன்—சொல்லப்பட்ட அக்குணத் தொடர்ச்
சியினாலே வரும் துக்கம் இல்லாத ஆத்மா
வாய். பரமாத்ம சொரூபமாய், சர்வஞ்ஞத்
துவ முடையதாய், சர்வபரிபூரணமா யிரு
ப்பதாயினும் அப்பர மான்மாவும் நானே,

இதில் ஐயம் இலை நீ அறி — இங்ஙனஞ்
சொல்லியதிற் சந்தேகம் இல்லை, நீ அறிவா
யாக எ-று. (நகூ)

எஉ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

நிருவிகற்ப சொரூப மாய்ச் சிவாநநநிய
யோக நிட்டா பரனாயிருக்கிற சீவன் முத்
தனனவன் தன்மா தன்மாதி மலினவாசனே
யி னின்னுந் திரும்பப் பட்டிருக்கிற சித்த பு
த்தியாதி கரணங்களினால் பிராரத்த வாசனே
மாத்திரம் பிரவிர்த்திக்கப் பட்டு, சித்துரூ
ப பிரகாசத்தினாலே பரிபூரண பரம சுதந்த
ர சொரூபமாயிருக்கும் பரமசிவைவக்கிய அ
நுசந்தான சொரூபியா யிருப்பனென்று ஒ
ன்பது திருவிருத்தத்தினால் அருளிச் செய்
கின்றார்:—

அறிவாகிச் சுத்தனா யறிவானாய் வேருகி
க், குறியாது கொளல்வீடு கூடாது கூறுங்
கால், அறிவார்தா மிலராகிச் சோகாதி ய
டையானாய்ப், பிறியாத பரப்பிரம மெனநி
ற்பன் பெண்ணணங்கே.

(இ-ள்.) பெண் அணங்கே—பெண்களிற்
சிறந்த கற்பாகிய அழகையுடையாளே,

கூறுங்கால் அறிவு ஆகிச் சுத்தன் ஆய் அ
றிவான் ஆய் வேறு ஆகி குறியாது வீடுகொ
ளல்கூடாது—சொல்லுமிடத்துச் சித்துரூ
பனாய், நின்மலனாய், சர்வத்தையும் அறிபவ
னாய், பஞ்ச பாசங்களுக்கும் வேராய், சிவா

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். எந்
நநநிய சாட்சாத்தகாரத்தை அறியாதபோது
முத்தியடைதல் கூடாது, (ஆதலால்)

அறிவார் இலர் ஆகிச் சோகாதி அடை
யான் ஆய்ப் பிறியாத பரப்பிரமம் எனநிற்ப
ன்—சீவன்முத்தன், சர்வாதீதனாய் ஸ்வஸம்
வேத்தியம் ஆகையினாலே அறிவானும் அறி
யப்படும் பொருளும் இல்லையாய், ஞாதுரு
ஞானனேயம் என்கிற சங்கற்ப ஞானங்களு
ம் இல்லையாய், சமரசமாய்ப் பிறிவற்றிருக்
கிற பரப்பிரம சொரூபந் தானாயிருப்பன்
எ-று. (சு0)

உறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரியவிருத்தம்.

நீடிய தலைகா லெங்கு நிராமயிர்த் தோலி
னாலே, மூடிய வடலுங் காணுங் கனவெனு
முளத்தனாகிக், கூடிய விதனின்ஞானக் குறி
யுடைத் துயிரோ யென்றும், கேடிலா தென்
றுநோக்கிற் கேடிலா ஞானமாகும்.

(இ-ள்.) நீடிய தலைகால் எங்கும் நிராம
யிர்த் தோலினாலே மூடிய உடலம் காணும்
கனவு எனும் உளத்தன் ஆகி — நிலைபெற்ற
தலைமுதல் பாதமளவாக எவ்விடமும் சீலை
கொண்டு மூடினாற் போல நிறைந்த மயிர்த்
தோலால் மூடப்பட்ட சரீரம் கனவுபோல
ப் பொய்யென்று அறிந்தவனாய்,

எசு தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

கூடிய இதனில் ஞானக்குறி உடைத்து
உயிராளன்றும் கேடு இலாதுஎன்றும் நோ
க்கின் கேடு இலாஞானம் ஆகும்—இவ்வா
று பொருந்தப்பட்ட சரீரத்தில் நிற்கும் தன்
னுடைய சொரூபம் நித்தியமென்றும் சித்
துரூபமென்றும் ஞானக் கண்ணினாலே பார்
க்கின் பரமாயிருக்கிற ஞானசொரூபமேயா
வன் எ-று. (சுக)

கொச்சக்கலிப்பா.

நிற்பனவு நடப்பனவு மாயியங்கு நீடுயிர்
கட், கொப்புடைய தாய்தந்தை யீசனுமாயு
ள்ளேனான், கைப்படவு முத்தியினிற் காம
ராய்த் துரியத்தே, நிற்பவர்க ளருச்சனையா
லென்னையே நினைவரால்.

(இ-ள்.) நிற்பனவும் நடப்பனவும் ஆய் இ
யங்கும் நீடு உயிர்கட்கு — சராசரங்களாய்
நிலைபெற்றிருக்கும் உயிர்களுக்கு,

ஒப்பு உடைய தாய் தந்தை ஈசனும் ஆய்
உள்ளேன் நான்—பொருந்திய மாதாவும் பி
தாவுங் கர்த்தாவுமாகி நான் இருக்கின்றேன்
ஆதலால்,

கைப்படவு முத்தியினில் காமர் ஆய்த் து
ரியத்தே நிற்பவர்கள் அருச்சனையால் என்
னையே நினைவர்—சிவ ஐக்கியத்தைப் பொ

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். எடு

ருந்தவேண்டு மென்னு மோட்ச விச்சையு
டையவர்களாய் உபாதிநீங்கித் துரியாவத்
தையை அடைந்த பக்குவான்மாக்கள் பூ
சை பண்ணும் இடத்தும் என்னையே தியா
னித்துப் பூசிப்பார்கள் எ-று. ஆல்-அசை.

“ஈண்டுத் துரியம்” என்றது சாயுச்சியத்
தை.

அறசீர்க்கழினை டிலாசிரி பவிருத் தம்.

நான் முகன் முதலாந்தேவர் நரர்நாக ரிய
க்கர் சித்தர், எனையோ ரெச்ச மெல்லாம்
விதிகளு மென்னைப்போற்றும், ஆனபின் ன
வனேபூசைக் கருகெனன் றறிந்தோரெல்லா
ம், தேனமர் குழலாய்நெஞ்சாற் சிறந்தன
வெனக்கே செய்வார்.

(இ-ள்.) தேன் அமர் குழலாய்—வண்டு
கள் விரும்பி மொய்க்கின்ற அளகத்தை உ
டையாளே,

நான் முகன் முதலாம் தேவர்—பிரமன்
முதலான தேவர்களும்,

நரர் நாகர் இயக்கர் சித்தர் எனையோர் எ
ச்சம் எல்லாம் விதிகளும்—மானிடரும் நா
கலோகத்தார்களும் இயக்கர்களும் சித்தர்க
ளும் இவர்களல்லாத மற்றவர்களும் செய்
யும் சமஸ்தகிருதுக்களும்,

எசு தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

என்னைப் போற்றும்—என்னையே கர்த்தா
வாகப்பேணும், (ஆதலால்)

ஆனபின் அவனே பூசைக்கு அருகன் எ
ன்று அறிந்தோர் எல்லாம் நெஞ்சால் சிற
ந்தன எனக்கே செய்வார்—அவை முற்று
ப்பெற்ற பின்னர் எல்லாப்பூசையுங் கொள்
வது நாம் ஆகையால் அவரோ பூசைகொள்
வதற் கருகொன்று எல்லாவகையானும் தங்
கள் தங்கள் மனத்துக்கிட்டமான பதார்த்த
ங்களை நமக்கே நிவேதனம் பண்ணுவார்கள்
எ-று. (சுந)

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஆற்றரிய தவம்பலபூண் டடவியழல் கா
ல்சயிலம், போற்றரிய புனல்வெயிலூண் டு
றந்துநின்று பொறுப்பதுவும், ஏற்றவருக்
குயிருடம்பு முதலாக வீவதுவும், நாற்றி
சையோர் பூசையிவை நான்கொள்வே னெ
ன்றேகாண்.

(இ-ள்.) நாற்றிசையோர் ஆற்ற அரிய
தவம் பலபூண்டு—நாலுதிக்கிலும் உள்ளார்
செய்தற்கரிய தவங்கள் பலவற்றையும் பொ
ருந்தி,

அடவி அழல் வெயில் சயிலம் நின்று
போற்ற அரியகால் புனல் ஊண் துறந்து

தேவிகாலேர்த்தர வுரைபாடம். எ

பொறுப்பதுவும் — கானகத்தில் பஞ்சாக்கி
னிமத்தியில் வெயிலில் நின்றும் மலைகளிலே
நின்றும் பசியை நீக்குதற்குரித்தல்லாத வா
யுபட்சணஞ்செய்து சலபானம் பண்ணியும்
புசிப்புகளைத்துறந்தும் நிராகாரமாய்ச் சகி
த்திருப்பதுவும்,

ஏற்றவருக்கு உயிர் உடம்பு முதலாக நவ
துவும் பூசை இவை நான் கொள்வேன் என்
றே காண் — தம்மிடத்துவந்து கேட்டவர்க
ளுக்குச் சரீரம் பிரானன் முதலான பொரு
ள்களைக் கொடுப்பதுவும் ஆகிய இங்ஙனம்
சொல்லப்பட்ட இவைகளை நாமேகைக்கொ
ண்டு பலன் கொடுப்போமென்று கருதியே,
நீ அறிவா யாக எ-று. (சச)

ஆனநிலை யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துநா
ன், ஏனையவை யாவையுள வெவையுநான்
றாலநுண்மை, ஆனவியா வையுமல்லே னெ
னையறியி லறிவேர்க்கு, ஞான மொன்று
மென்னுருவ நானேயெவ் வுயிர்க்குறவும்.

(இ-ள்.) ஆனநிலை ஆ உடைய பூதங்கள்
அனைத்தும் நான் — * புவனாதிகளுக் காதார

* இருவகை மாயையினிடமாகத் தோன்றிய பஞ்ச
பூத முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவ
ங்களு நாமே எனப் பொருள்கூறிலும் அமையும்.

எ-அ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மாக விருக்கின்ற பூதங்களும் மற்றைச் சிவ
மீருன தத்துவங்களும் நாமே,

எனையவை யாவை உள எவையும் நான்*
— அவற்றிடமாகத் தாவர சங்கமங்களா
உள்ளவைகளும் நாமே (சர்வ வியாபியா யி
ருக்கையால் இவ்வாறுளோம் ஆயினும்,)

தூலம் நுண்மை ஆன யாவையும் அல்
லேன்—தேகான்மவாதிகள் சொல்லும் தூ
லரூபமும் இந்திரிய ஆன்மவாதிகள் சொல்
லும் சூக்கும ரூபமுமாயுள்ள யாவையும் அ
ல்லோமாய்,

ஞானம் ஒன்றும் என் உருவம் எனே அறி
யின் அறிவோர்க்கு நானே எவ்வுயிர்க்கு உ
றவும் — நின்மலபோதம் ஒன்றுமே எமது
வடிவாய் எம்மையாய் விசாரிக்கு மிடத்து
யாய் சீவன்முத்தர் கூறியிருத்தலின் அவ்
வாறறியுஞ் சீவன்முத்தர்களுக்கு நாமே எ
லாவுயிர்க்கும் உறவாயிருக்கிறோம் என்
ம்தோன்றும் எ-று.

நண்டு “எனே அறியின்” என்றது எம்மை
யும் விசாரிக்குமிடத்தே யாய் சீவன்முத்

இஃதன்றி மற்றைத் தத்துவத்திற றேன்றிய தா
கங்களும் நாமே எனப் பொருள் கூறிலும் அ

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். எக்

தர் கூறியிருத்தலின், அறிவேர்க்கெனையறி
யினெனப் பிறிதுபடக் கூறுது, இவ்வாறே
தியானம் பண்ணக்கடவ னென்றது. இப்ப
டிச் சலியாதான் யாவன் அவன் பிரமமாத
லால் என்று கூறுப ஆகலின், சிவாத்துவி
தானுபவ மாறுபாடு இன்றி நான்கனுருபி
ற்கேற்கத் தோன்றும் என்னும்பயனிலை அ
வாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. இஃதி
யாண்டுமொக்கும்.. (சுரு)

இல்லாத விடமிலையா னெனக்குமல மி
யாதுமிலை, எல்லாருந் தொழுமீச னெனக்
கவத்தை யெவையுமிலை, வில்லாரும் புருவ
த்து வேலாரும் விழியாய் கேள், நில்லாத
வுலகத்தை மிகநீங்கி நிற்பே னான்.

(இ-ள்.) வில் ஆரும் புருவத்து வேல் ஆ
ரும் விழியாய் கேள்—வில்லையொத்த புரு
வத்தையும், கூரிய வேலையொத்த விழியை
யும் உடையாய் கேட்பாயாக,

யான் இல்லாத இடம் இலை—சர்வ வியா
பியாகையினாலே நாம் இல்லாத இடம் ஒன்
றும் இல்லை,

எனக்கு மலம் யாதும் இலை — எமக்கு ஒ
ருமலமும் இல்லை,

எ-அ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மாக விருக்கின்ற பூதங்களும் மற்றைச் சிவ
மீருன தத்துவங்களும் நாமே,

எனையவை யாவை உள எவையும் நான்*
— அவற்றிடமாகத் தாவர சங்கமங்களா
உள்ளவைகளும் நாமே (சர்வ வியாபியா யி
ருக்கையால் இவ்வாறுளோம் ஆயினும்,)

தூலம் நுண்மை ஆன யாவையும் அல்
லேன்—தேகான்மவாதிகள் சொல்லும் தூ
லரூபமும் இந்திரிய ஆன்மவாதிகள் சொல்
லும் சூக்கும ரூபமுமாயுள்ள யாவையும் அ
ல்லோமாய்,

ஞானம் ஒன்றும் என் உருவம் எனே அறி
யின் அறிவேர்க்கு நானே எவ்வுயிர்க்கு உ
றவும் — நின்மலபோதம் ஒன்றுமே எமது
வடிவாய் எம்மையாம் விசாரிக்கு மிடத்து
யாம் சீவன்முத்தர் கூறியிருத்தலின் அவ்
வாறறியுஞ் சீவன்முத்தர்களுக்கு நாமே எ
ல்லாவுயிர்க்கும் உறவாயிருக்கிறோம் என்
றும் தோன்றும் எ-று.

நண்டு “எனே அறியின்” என்றது எம்மை
யாம் விசாரிக்குமிடத்தே யாம் சீவன்முத்

* இஃகன்றி மற்றைத் தத்துவத்திற றேன்றிய தா
த்துவிகங்களும் நாமே எனப் பொருள் கூறிலும் அ
மையும்.

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். எசு

தர் கூறியிருத்தலின், அறிவோர்க்கேனையறி
யினெனப் பிறிதுபடக் கூறுது, இவ்வாறே
தியானம் பண்ணக்கடவ னென்றது. இப்ப
டிச் சலியாதான் யாவன் அவன் பிரமமாத
லால் என்று கூறுப ஆகலின், சிவாத்துவி
தானுபவ மாறுபாடு இன்றி நான்கனுருபி
ற்கேற்கத் தோன்றும் என்னும்பயனிலை அ
வாய்நிலையான் வருவிக்கப்பட்டது. இஃதி
யாண்டுமொக்கும். (சுரு)

இல்லாத விடமிலையா னெனக்குமல மி
யாதுமிலை, எல்லாருந் தொழுமீச னெனக்
கவத்தை யெவையுமிலை, வில்லாரும் புருவ
த்து வேலாரும் விழியாய் கேள், நில்லாத
வுலகத்தை மிகநீங்கி நிற்பே னான்.

(இ-ள்.) வில் ஆரும் புருவத்து வேல் ஆ
ரும் விழியாய் கேள்—வில்லையொத்த புரு
வத்தையும், கூரிய வேலையொத்த விழியை
யும் உடையாய் கேட்பாயாக,

யான் இல்லாத இடம் இலை—சர்வ வியா
பியாகையினாலே நாம் இல்லாத இடம் ஒன்
றும் இல்லை,

எனக்கு மலம் யாதும் இலை — எமக்கு ஒ
ருமலமும் இல்லை,

அ0 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

எல்லாரும் தொழும் ஈசன்—சர்வான்மா
க்களும் வழிபட்டு வணங்கும் கடவுளும்
நாம்,

எனக்கு அவத்தை எவையும் இலை—எம
க்கொரு அவத்தையும் இல்லை,

நில்லாத உலகத்தை மிக நீங்கி நிற்பேன்
நான் — அநித்தியமா யிருக்கிற பிரவஞ்சத்
தை மிகவும் நீங்கிப் பிரவஞ்சாதீதமாய் நிற
போம் நாம் எ-று. (சுக)

சுலிகிலைத் துறை.

ஒன்றுடனுந் தோய்வில்லா னொத்தார்
மிக் காரில்லா னுலக மில்லான், நின்றநினை
வுக்கெட்டா நித்தன்கா ணப்படா னெஞ்சி
னிற்பான், பொன்றுபிறப் பிலிமுதலா மறி
வினனித் களன்பழையொன் பொருள்களி
ல்லோன், என்று நினைந் தடிக்கடியும் பிரம
மென நோக்குதலே யியல்பதாகும்.

(இ-ள்.) ஒன்றுடனும் தோய்வு இல்லா
ன்—சர்வோபாதிகளுடனுங் கூடாதவர்,

ஒத்தார் மிக்கார் இல்லான்—ஒப்பு முயர்
வு இல்லாதவர்,

உலகம் இல்லான்—பிரவஞ்சாதீதர்,

நின்ற நினைவுக்கு எட்டான் — வாக்கு ம
னாதீதர்,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். அக

நித்தன் — அழிவற்றவர்,

காணப்படான் — ஞானக்கண்ணினால் அ
ன்றி இந்திரியங்களினாலே காணப்படார்,

நெஞ்சில் நிற்பான் — முத்தான் மாக்களி
ன் நெஞ்சத்தே நிற்பார்,

பொன்று பிறப்பு இலி — பிறப்பு இறப்பு
இல்லார்,

முதல் ஆம் அறிவினன் — இங்ஙனம் சொ
ல்லப்பட்ட முறைமைகளை யுடைய ஞான
சொருபர்,

நிட்களன் — கலாரகிதர்,

பழையோன் — அநாதியே உள்ளவர்,

பொருள்கள் இல்லோன் — நிராலம்பசொ
ருபர்,

என்றுநினைந்து அடிக்கடியும் பிரமம் என
நோக்குதலே இயல்பது ஆகும் — இவ்வாறே
நினைந்திடைவிடாமல் அடிக்கடி பிரமசொ
ருபமே நாமென்று காண்பதே இயல்பாம்
என்று. (சுள)

கொச்சகக்+லிப்பா.

இப்படியே பாவித்துச் சலியாதான் யா
வனவன், அப்பிரம மாதலா லமுதமா மழ
கியாய், செப்பரிய வீடுபெறத் தெரிந்து

அ2 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

சாத்த ஞானம், திப்பொழுதா சாரந்தா
னியம்புகின்றே நிதுகேட்பாய்.

(இ-ள்.) அமுதம் ஆம் அழகியாய்—அழ
கிளையுடைய ஆநந்த சொரூபியே,

இப்படியே பாவித்துச் சலியாதான் யா
வன் அவன் அப்பிரமம் ஆதலால்—முன்
சொன்னபடியே அத்துவித பாவனை பண்
ணிக்கொண்டு பின்பு பாவனாதீதமா யிருப்
பவன் யாவன், அவன் பிரமசொரூபம் ஆ
கையினாலே,

செப்ப அரிய வீடு பெறத் தெரிந்து உரை
த்த ஞானம் ஈது — சொல்லுதற் கரிதாகிய
பரமசிவ சாயுச்சியத்தை அடைவதற்கு வி
சாரித்துச் சொல்லப்பட்ட ஞானம் இது
வாம்,

இப்பொழுது ஆசாரம் இயம்புகின்றேன்
இது கேட்பாய்—உத்தேசக்கிரமத்தில் இங்
ஙனஞ் சொல்லிய ஞானத்துக்கு உசிதமாயி
ருக்கிற ஆசாரத்தைச் சொல்லுகிறோம் கே
ட்பாயாக எ-று. தான்-அசை. (சஅ)

சச்சிதாநந்த சிவமேயாயிருக்குஞ் சீவன்
முத்தனுக்கு விடப்படுவதா யிருக்கிற கிரி
யைகளை அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். அந்

சுலிவிருத்தம்.

இந்த முத்தி யடைவதற் கேந்திழாய்
அந்த ஞான மலாதொரு ஞானமும்
சிந்தை செய்சிவ பூசையு மோமமும்
அந்த மில்சா தனமங்கி வேண்டாவால்.

(இ-ள்.) ஏந்து இழாய் இந்த முத்தி அ
டைவதற்கு—சிறந்த ஆபரணத்தை உடை
யாளே, இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட முத்தி
யை அடைவதற்கு,

அந்த ஞானம் அலாது ஒரு ஞானமும்—
முன்சொன்ன ஞானமே அல்லாமல் வே
றே ஒரு பாசபசு ஞானங்களும்,

சிந்தைசெய் சிவ பூசையும் ஓமமும்—சிந்
திப்பதாகிய சிவார்ச்சனையும் நித்தியாக்கினி
காரியமும்,

அந்தம் இல் சாதனம் அங்கி வேண்டா—
மோட்சத்தைச் சந்திப்பதாகிய பல சாதன
ங்களும், சோதிட்டோமம் ஆதியாகியயாகங்
களும், வேண்டிவதில்லை எ-று. ஆல்-அசை.

இப்படிப்பட்ட சீவன்முத்தனுக்கு நித்தி
யநியமங்கள் முதலான அநுட்டானங்களும்
வேண்டிவதில்லையென்று அருளிச்செய்கின்
றார்:—

அசு தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

நியமங் கேத்திரம் பீடநீர் யாத்திரை, செ
யமுன் சொன்ன விச் சேவை விருந் தோம்
பல், பயனின் ரும்பிதிர் பூசையுஞ் சீலமு
ம், இவையின் ருமுத்தி யெய்து மிவர்கட்
கே.

(இ-ள்.) நியமம்—சௌசவிதி முதலான
நித்திய நியமங்களும்,

கேத்திரம் — புண்ணியக் கேத்திர வாச
மும்,

பீடம்—காஞ்சி முதலான ஆதிபீட சே
வைகளும்,

நீர் யாத்திரை—கங்கை முதலான தீர்த்த
யாத்திரைகளும்,

செயமுன் சொன்ன இச்சேவை — செய்
வதாகச் சைவாகமங்கள் முன்பு சொல்லிய
சேவைகளும்,

விருந்து ஓம்பல்—விருந்தினரை உபசரி
த்தலும்,

பயன் இன்று ஆம் பிதிர் பூசையும்—தம
க்குப் பயனற்ற பிதிர்களைப் பூசித்தலும்,

சீலமும்—நல்லொழுக்கமும்,

முத்தி எய்தும் இவர்கட்கு இவை இன்
று ஆம்—சீவன் முத்தர்களுக்கு இங்ஙனஞ்

தேவிகாலோத்தர வுராபாடம். அரு

சொல்லப்பட்ட இவைகளெல்லாமும் வே
ண்டுவதில்லையாம் எ-று. ஏ-ஈற்றசை. (ரு0)

அட்டமி முதலான விரதங்களும், மற்ற
ஒழுக்கமும், சீவன்முத்தனுக்கு வேண்டுவ
தில்லையென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

தன்மமு மதன்மமுந் தன்னைச் சார்கிலா
என்னிலட் டமிமுதல் விரதமென் செய
மன்னிய வுலகினி லொழுக்கமு மற்றுள
கன்மமும் விடுதலே கருமங் காண்கிலே.

(இ-ள்.) தன்னைத்தன்மமும் அதன்மமும்
சார்கிலா என்னில் அட்டமிமுதல் விரதம்
என்செய—சீவன்முத்தனைப் புண்ணியபாவ
ங்கள் பொருந்தா; ஆகையினாலே, அட்டமி,
சதுர்த்தசி, சோமவாரம், கேதார விரதம்,
தவம், பரலோகம் அடையவேண்டும் என்
னும் புத்தி, தானம், பூசைகள், சித்தாந்த
சிரவணம், இவை முதலியவிரதங்களும் யா
துபயனைத்தர, [வேண்டுவதில்லை என்றபடி]

காண்கில் மன்னிய உலகினில் ஒழுக்கமு
ம் மற்று உள கன்மமும் விடுதலே கருமம்
—ஆலோசிக்குமிடத்து அச்சீவன்முத்தன்
நிலைபெற்ற உலக ஒழுக்கங்களையும் மற்றுமு
ள்ளனவாகிய கன்மங்களையும் விடுதலே கா
ரியம் எ-று. (ருக)

அகூ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

சமயாசாரங்களும், சங்கற்ப விகற்பங்களும், குலாசாரங்களும், சீவன் முத்தனுக்கு வேண்டாவென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

சமையா சார சங்கற்ப விகற்பமும்
அமையா தாங்குல வாசார மானதும்
இமையா தாரும் விடாதவில் வாழ்க்கையும்
அமையார் தோளாய் விடுதலா சாரமே.

(இ-ள்.) அமையார் தோளாய்—மூங்கில் போலும் தோள்களையுடையாய்,

சமயா சாரம்—சமய தீட்சைக்குப்பிறகு அநுட்டிக்கும் சமயாசாரங்களும்,

சங்கற்ப விகற்பமும்—இச்சாசொருபமாயிருக்கிற மனசங்கற்பங்களும், பூர்வாவஸ்தா சாதித்தன்மாதிரி ஞானங்களும்,

அமையாது ஆம் குல ஆசாரம் ஆனதும்—அமைவுபெறாத குலாசாரங்களும்,

இமையா தாரும் விடாத இல் வாழ்க்கையும்—இமையா நாட்டத்தை யுடைய தேவர்களும் விடாத இல்வாழ்க்கையும்,

விடுதல் ஆசாரம்—இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட இவைகள் எல்லாம் விடுதல் ஞானசாரம் எ-று. ஏ-அசை. (நெ)

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். அள

அளவற்ற இன்பமாகிய சாயுச்சியத்தை
விரும்பினவன் சித்திகளையும், சர்வபதார்த்
தங்களையும், விடக்கடவனென்று அருளிச்
செய்கின்றார்:—

சொச்சகக்கலிப்பா.

பல்வகைய சித்திகளும் பாதாளத்திற் செ
லவும், சொல்லரிய பொருண் முழுதுஞ்
சோராமற் பெற் றிடினும், எல்லையிலா வின்
பமா முத்திபெற வெண்ணு மவன், அல்ல
றருஞ் சிற்றின்ப மடையவவா வெழிவான்.

(இ-ள்.) பல்வகைய சித்திகளும்—பலவ
கைப்பட்ட சித்திகளும்,

பாதாளத்தில் செலவும் — சத்த பாதா
ளங்களிற் செல்லுகையும்,

சொல்ல அரிய பொருள்முழுதும் சோரா
மல் பெற்றிடினும்—சொல்லுதற் கரிய இரு
வகை மாயையின்கட்டோன்றிய இருநூற்றி
ருபத்து நாலு புவனங்களிலே உள்ள சர்வ
பதார்த்தங்களையும் குறைவறப் பெற்றானே
ஆயினும்,

எல்லை இலா இன்பம் ஆம் முத்திபெற எ
ண்ணுமவன் — முதல் நடு இறுதி இல்லாத
தாய், பரமாநந்த சொரூபமா யிருக்கிற சி

அஅ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

வாநநநிய சாட்சாத்தகாரத்தைப் பெறவிரும்பிய சீவன் முத்தன்,

அல்லல் தரும் சிற் றின்பம் அடைய அ
வா ஒழிவான்—துன்பத்தைத் தரும் சிற்றி
ன்ப முழுவதையும் பற்றுதல் செய்யாமல்
விடுவன் எ-று.

பல்வகைய சித்திகளும் என்றது. அட்டா
ங்கயோக அப்பியாசத்தினாலே வரும் பலவ
கைப்பட்ட சித்திகளை, அவையாவையெனி
ல், குழந்தைப் பருவ முடையான் மேரு
வைப்போல வளர்த்தல், யவ்வன பருவ
முடையான் கிழவனாதல், கிழவன் யவ்வ
னனாதல், நானாவித மாகிய சாதி ரூபங்க
ளா யிருத்தல், நான்கு பூதங்களால் தேக
மெடுத்தல், நித்தியமாயிருக்கிற பரிமளத்
தை நீங்காமற்பண்ணுதல், சலத்தின் மேலி
ருத்தல், மண்போலிருத்தல், தண்ணீருக்கு
ள்ளே எத்தனை காலமாகிலு முழுகிக்கிடத்த
ல், சமுத்திரம் ஆறு குளம் ஆகிய இவற்றை
ச் சலமில்லாமற் காண்பித்தல், உள்ளங் கை
யிற் சமுத்திரத்தை வாங்கல், கரும்புமுதலி
ய ரசவஸ்துக்களை ரசமில்லாமற்பண்ணுதல்,
பேய்க்கரும்புமுதலிய ரசமில்லாதவஸ்துக்க
ளைக் கரும்புபோல் ரசமுள்ளதாகப் பண்ணு

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். அக

தல், மூன்று பூதங்களினால் தேக முண்டாக்
கல், கற்களில்பாய்ந்தாலும் ஊறுபடாமலிரு
த்தல், அக்கினியைச் சுயமே உண்டாக்கல்,
அக்கினியிலே நடத்தல், அக்கினியி னாலே
வாதை யில்லாமற் பண்ணுதல், தண்ணீரி
லே அக்கினியை எரியப் பண்ணுதல், அக்
கினியைக் கையிலேந்தல், அந்நியர் மனத்
து நினைத்தது சொல்லல், பேசிக்கொண்டி
ருக்கையை அந்நியர்க்குக் கேளாமற் பண்
னுதல், அறுவகை ரசங்களையு முண்டறியா
மற் பார்த்தே ரசமறிதல், கல்லைக்கறியமுதா
கச் சமைத்தல், இரண்டு பூதங்களில் தேக
மெடுத்தல், மனோ வேகமாகச் செல்லுதல்,
ஆகாசரூபமா யிருத்தல், அதுநீங்கி வாயுரூ
பமாதல், அதுநீங்கித் தேயுரூபமாதல், அது
நீங்கிச் சலரூபமாதல், அதுநீங்கிப் பிருதிவி
ரூபமாதல், இங்ஙன மாறிமாறிப் பூதபேதங்
களாதல், பர்வத முதலான பாரங்களையெடு
த்தல், அணுப்பரிமாணமத்திய பரிமாணமக
ற்பரிமாணம் பரமமகற்பரிமாணமாதல், வா
யுவைக் கையாற் பற்றுதல், ஒரு விரலாலே
பூமியைக்குத்தி நடுங்கப் பண்ணுதல், ஒரு
பூதமாயிருந்து பயமுறுத்தல், நிழலைக்கீறித்
துண்டித்தல், கண்ணுக்குத் தோன்றாமற் ச
ஞ்சரித்தல், ஆகாயத்தில் நடத்தல், ஏககா

கூ0 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

லத்தி லளவிறந்த வனிதையருடனே சை
யோகம் பண்ணுதல், மலைகளைக்கடத்தல், ம
லைகளை நடுங்கப்பண்ணுதல், ஆகாசத்தை ய
ளாவல், மலைகளை வளரச்செய்தல், சரீரமில்
லாமலிருத்தல், எவ்வெவ் வருவங்கள் எவ்
வெவ்விடயங்கள் வேண்டுமோ வேண்டிய
படியே உண்டாக்கல், சகலத்தையும் தோ
ன்றாமல் மறைத்தல், சகல ரகசியங்களையும்
அறிதல், இராசத தாமத சாத்விகங்களில்
எந்தக் குணங்களை யாவர்க்குண்டாக்க வே
ண்டுமோ அவ்வாறே உண்டாக்கல், இந்தி
ரிய நிக்கிரகம் பண்ணுதல், சமுசாரியாய்
அநேகம் பிள்ளைகளோடும் ஸ்திரீகளோடும்
இருத்தல், வெட்டு அடி கட்டு இவை தன
க்கில்லாமற் பண்ணுதல், மரித்தவனை யெ
ழுந்து வார்த்தை சொல்லப் பண்ணல், பி
ன்பும் தேகத்தோடே கூடிச் சமுசாரியா
யிருக்கச்செய்தல், கண்டகதப் பிராணனாயி
ருக்கிறவனைப் பிழைப்பித்தல், தேகத்தை
உண்டாக்கல், இரட்சித்தல், சங்கரித்தல்,
இஷ்டமா யிருக்கிற எந்த அதிகாரம் பண்
ணவேண்டுமோ அந்த அதிகாரத்தைப் ப
ண்ணுதல், எந்தலோகத்தை உண்டாக்கவே
ண்டுமோ அந்த லோகத்தை உண்டாக்கல்,
ஒரிடத்தும் இல்லாதலோகத்தை உண்டாக்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௯௯

கல், எல்லா நன்மைகளையும் உண்டாக்கல், எல்லாத் தீமைகளையும் உண்டாக்கல் முதலியனவாம், இங்ஙனஞ் சொல்லிய சித்திகளெல்லாம் பிருதிவி தத்துவத்திலிருக்கிற புவனங்களி லுள்ளார்க்குவரும் அட்டமாசித்தியின்பேதமாம், பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயு ஆகாசம் மனம் புத்தி ஆங்காரமென்று சொல்லப்பட்ட எட்டுத் தத்துவங்களிலு மொவ்வொன்றுக் கெட்டுச் சித்தியாக எட்டுத் தத்துவங்களிலும் அறுபத்து நான்கு சித்திகளுண்டு, இவ் வறுபத்துநான்கு சித்திகளையும் இவை முதலிய அளவிறந்த சித்திகளையும் சீவன்முத்தர் வேண்டார். (௩௩)

விபுவாய்ச் சித்துருபமா யிருக்கிற சிவசாயுச்சிய மோட்சம் அட்டமாசித்தி முதலிய சகல சித்திகளினாலும் பதப் பேறுகளினாலும் உண்டாகாதென்று அருளிச் செய்கின்றார்:—

அட்டமா சித்திமுத லனைத்துள்ள பேறுகளும், கட்டமாங் கதிகடரும் பரகதிகா ணக்கொடா, மட்டுலா மாலையாய் வியாபகமாயறிவாகிக், கிட்டலா காமுத்தி மற்றிவற்றிற்கிடையாதே.

கூஉ தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

(இ-ள்.) மட்டு உலா மாலையாய் — தேன்
பொருந்திய மலர்மாலையை உடையாய்,

அட்டமா சித்தி முதல் அனைத்து உள்ள
பேறுகளும் கட்டம் ஆம் கதிகள் தரும் பரக
தி காணக் கொடா—அட்டமாசித்தி முதலா
ன சித்திகளும், சொர்க்காதி பதப்பேறுகளு
ம், சன்னமரணத்துக்கு ஏதுவாகியதுக்கங்க
ளைக் கொடுப்பதாகும், இவை பரமசாயுச்சி
ய மோட்சத்தைக் கொடுப்பனவல்ல,

வியாபகம் ஆய் அறிவு ஆகிக் கிட்டல்
ஆகா முத்தி இவற்றால் கிடையாது—விபு
வாய், சித்துருபமாய், கிடைத்தற் கரிதாயி
ருக்கிற பரமமோட்சம், இங்ஙனஞ் சொல்
லப்பட்ட சித்துகளினாலேயும் பதப்பேறுக
ளினாலேயும் கிடையாது எ-று. ஏ-மற்று-
அசை. (ருச)

யாதொரு சமயங்களில் பிரத்தியட்சமாக
ச் சித்திகளுண்டா யிருக்கினும், புண்ணிய
ஸ்தலங்களில் தெய்வீகங்கள் உண்டாயிருக்
கினும், அவை பொருளல்லவென்று அறிந்
து ஞானி அவற்றில் ஆசை நீங்கவேண்டுமெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

தேவிகாலோத்தர வுராபாடம். கூங்

அறசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

யாதொரு விடயந் தன்னு லவத்தையை
யெய்தி னாலும், காதலால் யோகந் தன்னைக்
கருதுவான் பிறிதோர் தேசம், தீதிலாப் பீ
டந் தன்னிற் சிறப்புடைத் தெனினுஞ் சித்
தத், தாதவை யடையு மாசை யடையாம
லாக்கிக் கொள்வான்.

(இ-ள்.) யாது ஒரு விடயம் தன்னால் அ
வத்தையை எய்தினாலும்—ஞானக் கண்ணி
னை உடையோர் எந்தெந்த விடயங்களினு
ல் பிரத்தியட்சப் பலன்களைக் கொடுப்பதா
கிய சர்வசித்தி அவத்தைகளை அடைந்திரு
ந்தாலும்,

காதலால் யோகந் தன்னைக் கருதுவான்
—விருப்பத்தினால் சத்தியஞான அநந்தாந
ந்த சிவயோக சிந்தனையை உடைய சிவ
ஞானி,

பிறிது ஓர் தேசம் தீது இலாப் பீடந் தன்
னில் சிறப்பு உடைத்து எனினும் சித்தத்தா
தவை அடையும் ஆசை அடையாமல் ஆக்
கிக் கொள்வான்—வேறொரு புண்ணிய ஸ்த
லங்களிலும், குற்றமற்ற அந்தந்தத் தலங்க
ளிலிருக்கும் திவ்விய இலிங்கங்களிலும் சிற
ப்புடையதெனின், உள்ளத்தின்கண் ஆசை

கூசு தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

உண்டாம்; உண்டாயின், விடலாமோ விட
லாகாதோ என்று சந்தேகப்படாமல், அவ்
வாசையில் நின்றும் சித்தத்தைத் திருப்பிக்
கொள்வர் எ-று. (௩௩)

சீவன் முத்தனானவன் சராசரமாயுள்ள
சகல சீவன்களிடத்தும் அகிதஞ்செய்யாம
ல் அன்புவைப்பதே சிறப்பென்று அருளிச்
செய்கின்றார்:—

அளியமர் குழலாய் வீட்டை யடையவே
கருது நல்லோர், நெளிவன பறப்ப ஊர்வ
நிற்பன முதல வாகிக், களியுடை யுயிர்க்கு
த் துன்பங் காண்கிலா வாழ்க்கை யானால்,
அளியினு லருளை யென்று மாக்குவ தழகி
தா மால்.

(இ-ள்.) அளி அமர் குழலாய்—புட்பங்
களினாலே வண்டுகள் விரும்பி மொய்க்கின்
ற அளகத்தை உடையாளே,

வீட்டை அடையவே கருதும் நல்லோர்
—மோட்சத்தையே அடைய விரும்பிய நல்
லோர்கள்,

நெளிவன பறப்ப ஊர்வ நிற்பன முதல
ஆகி—வேர்வையினால் உண்டாகும் கிருமி
யும் ஒருகணத்திற்குன்றி ஒருகணத்தில்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். கூடு

மரிக்கும் கீடமும், விட்டிற் பறவையும், ஊர்வனவும், தாவரங்களும் முதலியனவாய்,

களி உடை உயிர்க்குத் துன்பம் காண்கிலா வாழ்க்கை ஆனால் — களிப்பையுடைய உயிர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்யாமல் வாழ்தலே முறைமையாயின்,

என்றும் அளியினால் அருளை ஆக்குவது அழகிது ஆம்—நாஸ்தோறும் அன்பினாலே உயிர்களிடத்து கிருபை வைப்பதே சிறப்பாகும் எ-று. ஆல்-அசை. (நகூ)

சீவன் முத்தன் சீவ இம்சையின்றிச் சிவ பெருமானைப் பூசிக்கவேண்டின், உதிர்ந்த மலர்களை எடுத்தருச்சிக்க வேண்டுமென்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

கொச்சகக்கலிப்பா.

நடுங்காம லெவ்வுயிரு நறுக்காமற் றுரும் பனைத்தும், பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொய்யாது, விடுங்காலா லுழ்த்து திர்ந்த விசாமலர்க ளவையேந்தி, அடுங்காலன் றனையட்ட வம்புயங்க ளரிச்சிப்பான்.

(இ-ள்.) எவ்வுயிரும் நடுங்காமல் துரும் பு அனைத்தும் நறுக்காமல்—சர்வான்மாக்களும் அஞ்சாதபடி திரணசேதம் பத்திரசேதம் பண்ணாமல்,

கூக தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

முதல் எவையும்து பிடுங்காது—முதலோடு
யாதொரு செடி கொடி பூண்டு முதலிய எ
வற்றையும்து பிடுங்காமல்,

பிரச மலர் கொய்யாது — தேன்பொருந்
திய மலர்களைக் கிள்ளாமல்,

விடும் காலால் ஊழ்த்து உதிர்ந்த விடை
மலர்கள் அவை ஏந்தி—வீசங்காற்றால் மல
ர்ந்து உதிர்ந்து கிடக்கிற மணமுள்ள மலர்
களை எடுத்து,

அடும் காலன் றனை அட்ட அம்புயங்கள்
அருச்சிப்பான்—சர்வ பிராணிகளையுங் கொ
ல்லுகின்ற நமனை நிக்கிரகம் பண்ணிய சிவ
ந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை யரு
ச்சிப்பார் எ-று. (ருஎ)

சீவன் முத்தனானவன் மாரண முதலான
அட்ட கன்மங்களையும் விடக்கடவெனன்று
அருளிச்செய்கின்றார்:—

கலிவிருத்தம்.

பிணக்கந் தம்பனை பேர்த்த லுயிர்க் கொலை
இணக்கம் பூத பசாசுவெப் பேற்றுதல்
புணர்க்கும் வசியம் போனார்வ ரன்மையல்
வணக்கந் தாவரங் குத்திர மாற்றுவான்

தேவிகா லோத்தர வுராபாடம். கூஎ

(இ-ள்.) பிணக்கம் — வித்துவேஷணமாகிய பகை செய் வித்தலும்,

தம்பனை — பூதபிரோத பசாசுகளைத் தம்பனஞ்செய்து கட்டுதலும்,

பேர்த்தல் உயிர்க்கொலை இணக்கம் — பூதபிரோத பசாசுகளை ஒட்டுவதாகிய உச்சாடணமும், கொலைத் தொழிலாகிய மாரணமும், செய்ய இணங்குதலும்,

பூதம் பசாசு வெப்பு ஏற்றுதல் — முன்சொன்ன பூதபிரோத பசாசுகளையும், சுரமுதலிய வியாதிகளையும், ஆவேசம்பண்ணுவித்தலும்,

புணர்க்கும்வசியம் போனார்வரல் — பொருத்தும் வசீகரத்தினாலே வேண்டாதவர்களை வசமாக்கி ஆழைத்தலும்,

மையல் — மோகனமும்,

வணக்கம் தாவரம் குத்திரம் மாற்றுவான் — வேர்முதலான பூண்டுகளினால் குளிசம்பண்ணுதலும், இப்படிப்பட்ட அட்டகன்மங்களாகிய குத்திர கன்மங்களை ஞானியானவன் பண்ணுதொழிவன் என்று. (ருஅ)

கூ அ தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்.

சீவன் முத்தன் சர்வ பதார்த்தங்களினும்
ஆசையின்றிச் சமதிருஷ்டி பண்ணுவ னெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஆசையினை யறவிட்டெப் பொருட்.கு
மொத்துச் சுகதுக்கம், பேசியநட் டார்ப
கைஞர் பிடுடையோர் பீடில்லோர், மாசி
லொளி வளருமணி காஞ்சனங்கல் லோட்
டினினும், நேசமறப் பார்த்துணர்ந்து சம
நிலத்தே நிலைநிற்பான்.

(இ-ள்.) ஆசையினை அறவிட்டு எப்பொ
ருட்கும் ஒத்து — சீவன்முத்தன் பிரவஞ்ச
த்தின்கணுள்ள ஆசையைப் பற்றற விட்டு
ச் சர்வ பதார்த்தங்களிலுஞ் சம திருட்டிப
ண்ணி,

சுகதுக்கம்—சுகதுக்கம் வந்த விடத்தும்,

பேசிய நட்டார் பகைஞர் — சொல்லப்ப
ட்ட நட்பின ரிடத்தும் பகைவரிடத்தும்,

பீடு உடையோர் பீடு இல்லோர்—பெரு
மை உடையவர்களிடத்தும் பெருமை இல்
லாதவர்களிடத்தும்,

மாசு இல் ஒளிவளரும் மணிகாஞ்சனம்
கல் ஓட்டினினும்—குற்றமற்ற ஒளி வளரா

தேவிகாலோத்தர வுராபாடம். ௧௧௧

நின்ற நவரத்தினம் பொன் கல் ஓடு ஆகிய
இவற்றினிடத்தும்,

நேசம் அறப் பார்த்து உணர்ந்து சம
நிலத்தே நிலை நிற்பான்—விருப்பம் இல்லா
மல் பார்த்தறிந்து சதாகாலமும் கேவலசக
லந் தாக்காமல் சுத்தாவதையில் நிற்பன்
எ-று. (௫௯)

சிவஞானி சர்வவிஷயங்களை யு நீங்கி, பிர
வஞ்சத்திலே அதிசயமும் பயமும் இன்றி,
தேவர்களாலும் அறிய ஒண்ணாத பரமசுகத்
தைப் பொருந்தி இருப்பனென்று அருளிச்
செய்கின்றார்:—

கலிவிருத்தம்.

யோகி யாகி யொழுகு மியல்பினேன்
போக மாற்றிப் பொருண்மேற் புலன்களை
வேகமாய பயமும் வியப்பும் போய்
மாகர் காணாச் சுகத்தை மருவுவான்.

(இ-ள்.) யோகி ஆகி ஒழுகும் இயல்பி
னேன்—சிவயோகியாய்ச் சஞ்சரிக்கும் இய
ல்பினை உடைய சிவஞானியானவன்,

புலன்களைப் பொருண்மேல் (மாற்றி)—இ
ந்திரியங்களை விடயங்களிற் செல்லாமல் தடு
த்து,

கூ00 தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்.

போகம் மாற்றி—மாயா போகத்தின்கண்
உள்ள இச்சையை நீக்கி,

வேகம் ஆய பயமும் வியப்பும் போய்—
பிரவஞ்சத்தின்கண் அதிவேகமா யிருக்கிற
பயமும் கொண்டாட்டமும் நீங்கி,

மாகர் காணாச் சுகத்தை மருவுவான்—தே
வர்களாலும் காணப்படாத நின்மல நித்த ச
த்த நிரதிசயமாகிய பரமசுகத்தை அடைவ
ன் எ-று. (கூ0)

சர்வ பிராணிகளையுந் தன்னைப்போல் கரு
தி, இகழ்வார் புகழ்வா ரிடத்தும் சமபுத்
தி பண்ணுகின்ற சிவஞானியே கீழ்ச்சொன்
ன ஞானசாரம் எல்லாம் உடையவெனென்று
அருளிச்செய்கின்றார்:—

கொச்சகக்கலிப்பா.

தனக்கினிய னும்வகையே சராசரங்க ள
னைத்தினையும், நினைத்திகழ்வார் புகழ்வார்
பா லொத்திருக்கு நீர்மையினை, மனத்து
டைய னானவவன் யாமுரைத்த வாசாரம்,
அனைத்துடைய னாகவறி வெறியமரு மைம்
பாலாய்.

(இ-ள்.) வெறி அமரும் ஐம்பாலாய்—
வாசனைதங்கிய கூந்தலை யுடையாளே,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧0௧

தனக்கு இனியன் ஆம் வகையே—தனக்
குத் தானினியன யிருக்குந் தன்மையே
போல்,

சரா சரங்கள் அனைத்தினையும் நினைத்து
இகழ்வார் புகழ்வார்பால் ஒத்திருக்கும் நீர்
மையினை மனத்து உடையன் ஆன அவன்—
சராசரமாயுள்ள சர்வ பிராணிக ளிடத்து
ங் கிருபை உடையவனாய், தன்னை இகழ்ப
வர்களிடத்தும் புகழ்பவர்க ளிடத்தும் சம
புத்தி உடையவனாய் யிருப்பவன்,

யாம் உரைத்த ஆசாரம் அனைத்து உடை
யன் ஆக அறி— நாம் சொல்லிய ஞானசார
ங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையவன் அவ
னை என்று அறிவாயாக எ-று. (௬௧)

ஞானியானவன் தர்க்கவாதமே முதலாய
பயனற்ற வியாபாரங்களை நீங்கி இருப்பனெ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

சலிநிலைத்தலை.

வாதுரை பயனில் சொல்லும் பிறருடன்
மகிழ்ந்திருத்தல், பேதுறு பிணக்க நீங்கிப்
பெரியவ னருளினாலே, ஒதுநா லோத லோ
வி யுலகினி னன்றுதீதென், ருதியி லுரைத்
த தெல்லா மறவிட்டே யமர்ந்திருப்பான்.

க02 தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

(இ-ள்) வாது உரை—பிறரை வெல்லவே
ண்டும் என்று அதற்கு ஏற்றவார்த்தை சொ
ல்லுதலாகிய வாதமும், சுவயமதஸ்தாபன
மும் பரமத தூஷணமும் ஆகிய செற்பமும்,
தூஷணமுஞ் சுவயமதஸ்தாபனமும் பண்ணா
து, பரமததூஷணம் பண்ணும் விதண்டை
யும் ஆகிய தார்க்கவசனங்களையும்,

பயன் இல் சொல்லும்—பிரயோசன மற்
ற வசனங்களையும்,

பிறருடன் மகிழ்ந்திருத்தல் — உலகத்தா
ரோடு கூடிப் பிரியமா யிருத்தலையும்,

பேதுறு பிணக்கம் — உலக வியாபாரமா
கிய பிணக்குகளையும்,

நீங்கி—விட்டு,

ஒது நூல் ஒதல் ஒவி — நிரீசுரசாங்கியம்
நசுரசாங்கியம் வைதீகம் அவைதீகம் எனா
ன்மவாதம் அநேகான்மவாதம் வியாபகம்
அவ்வியாபகம் என்று இங்ஙனஞ் சொல்ல
ப்பட்ட சாத்திரகோஷ்டிகளையும் விட்டு,

உலகினில் நன்று தீது என்று ஆதியில்
உரைத்தது எல்லாம் அறவிட்டு—பிரவஞ்ச
த்திற் சுபாஷிதம் குபாஷிதமாக, முன்சொல்

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧௦௩

லப்பட்ட வார்த்தைகள் எல்லாம் பற்றறவி
ட்டு,

அருளிஞாலே பெரியவன் அமர்ந்து இரு
ப்பான்—கிருபையினாலே பெரிய சிவஞானி
யானவன் நிருவிகற்ப சமாதியில் அமைவா
க இருப்பான் எ-று. ஏ-அசை. (கூஉ)

பாகியத்தில் விடத்தக்க குணங்களைக்கூறி
அந்தரங்கத்தில் விடத்தக்க குணங்களை அரு
ளிச்செய்கின்றார்:—

சுலிவிருத்தம்.

ஆசை கோபம் பயஞ்சோக ராகமாம்
மாசு மாட்சியுள் ளோராக்க மாற்றுமை
பேசு தீமை பிறர்க்குத் தமக்கிலாத்
தேசி முக்குடன் தீர்வார் சிறந்தவர்

(இ-ள்.) ஆசை—சர்வ பதார்த்தங்களில்
மனப்பற்றும்,

கோபம்—குரோதமும்,

பயம்—அச்சமும்,

சோகம்—துக்கமும்,

இராகம் ஆம் மாசு—பெண்ணாசையாகிய
குற்றமும்,

க0ச தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

மாட்சி உள்ளோர் ஆக்கம் ஆற்றுமை—
பெருமை உடையார் செல்வங்கண்டு பொ
ருமையும்,

பிறர்க்குப் பேசுதீமை—பிறர் மேற் கோ
ட்சொல்லுதலும்,

தமக்கு இலாததேசு—தமக்கில்லாத கீர்த்
தியை விரும்புதலும்.

இழுக்குடன் தீர்வார் சிறந்தவர் — இங்ங
னஞ் சொல்லப்பட்ட குற்றங்களெல்லாவற்
றையும் விட்டு விடுவார்கள் சிறப்பினை யுடைய
சிவஞானிகள், எ-று. (கூங்)

சிவானுபூதி விளங்காத ஞான சாதகருக்
கு மாயாபோகத்தில் இச்சை உண்டாம் எ
ன்று அருளிச்செய்கின்றார்:—

கொச்சகக்கலிப்பா.

பொருண்முழுதும் விட்டுடம்பு பொருந்
துஞ்சார் வறப் போவார், இருளறுஞ் ஞானம்
விளங்கி யெப்பொருளு மறிவாராய், இருவி
னையீ டறிவாலே யிடர்பிறவென் றறிந்தாலு
ம், மருளதுறும் போகத்து மனம் வைப்பர்
சாதகர்தாம்.

(இ-ள்.) பொருள்முழுதும் விட்டு—புண்
ணியபாவம், சுகதுக்கம், விருப்பு வெறுப்பு,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧0௫

பசிதாகம், சீதோஷ்ணம், புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி, லாப லோபம், வைராக்கியம் அவைராக்கியம், ஐசுவரியம் அனைசுவரியம், ஞானம் அஞ்ஞான மென்று சொல்லப்பட்டமாயா தோற்றங்களாகிய சர்வோபாதியும் விட்டு நீங்கி,

சார்வஅற — சனங்களோடு கூட்டரவில் லாமல் ஏகாந்தியாய்,

இருள்அறு ஞானம் விளங்கி — நின்மல சொச் சொரூபஞானம் பிரகாசித்து,

எப்பொருளும் அறிவார்ஆய் — சர்வஞ்ஞராய்,

உடம்பு பொருந்தும் — எடுத்த சரீரத்திலேதானே வாராநிற்கும்,

போவார்—சாயுச்சிய மடையப் போவார் (ஆயினும்.)

இருவினையீடு அறிவாலே இடர்பிற என்று அறிந்தாலும் மருளது உறும் போகத்து மனம் வைப்பர் சாதகர்—புண்ணிய பாவங்களும், அதனால் வருஞ் சுகதுக்கங்களும், மோட்ச இயல்பும், போகத்தில் இச்சையும் ஆகிய இவை எல்லாம் பிறவித்துன்பத்துக்கேதுவென் றறிந்தாலும், மயக்கத்தை உ

க0கூ தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம்.

டைய மாயாபோகத்தில் மனம் வையாநி
ற்பர் சிவானுபூதி விளங்காமல் ஞானோபா
யத்தைச் சாதிக்கிற சாதகர், எ-று. தாம்-
அசை. (கூசு)

மோட்சமே முக்கிய பலமென் றெண்ணி
அதிலே ஏகாக்கிர சித்தராய்ப் பிரவிர்த்தி
பண்ணுகிற மோட்ச சாதகருக்கு அணிமா
முதலாயுள்ள சித்திகளில் ஆசை உசிதமன்
று, மோட்சமே முக்கியமென்று அருளிச்
செய்கின்றார்:—

கலிவிபத்தம்.

விட்டு மேலாம் பதத்தினை மேவுவோர்க்
கட்டமா சித்தி வந்துறும் வாராதேல்
கட்ட மான கதியைக் கடந்தவர்
எட்டிடா முத்தி தன்னையே யேய்வரால்

(இ-ள்.) விட்டுமேலாம் பதத்தினை மேவு
வோர்க்கு—சர்வோ பாதிக்களையும் விட்டு நீ
ங்கி மேலாகிய சிவ சாயுச்சியத்தை அடை
யும் சிவஞானிகளுக்கு,

அட்டமா சித்தி வந்து உறும்—இடையி
ல், அணிமா, மகிமா, லகிமா, கரிமா, பிரா
ர்த்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவ
ம்என்று சொல்லப்பட்ட அட்டமா சித்தி
முதலான சித்திகள்வரும்,

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧0௭

வாராதேல்—வாராதொழியும் ஆயினும்,

கட்டம் ஆனகதியைக் கடந்தவர்—சன்ன
மரண துக்க ஏதுவான துன்பத்தை விளைக்
கும் அட்டமாசித்தி முதலிய சகல சித்திக
ளையும், சகல பதார்த்தங்களையும், பொருள
ல்லவென்று விட்டுநீங்கிய சிவஞானிகள்,

எட்டிடாமுத்தி தன்னையே ஏய்வர் — ம
னோவாக்குக் காயங்களுக் கெட்டாததாய்,
உன் மனாந்தமாய்ப் பரமாயிருக்கும் சாபு
ச்சியத்தையே அடைவர் எ - று. ஆல் -
அசை. (௬௫)

பஞ்சபூத காரியமா யிருக்கிற சரீரத்தில்
சிவனிருப்ப னென்றும், சர்வபிர வஞ்சமு
ம் சிவசொருப மென்றும், அருளிச் செய்கி
ன்றார்:—

கொச்சகக் கல்ப்பா.

ஐவகைய பூதகா ரியமென்னு மவ்வுடம்பி
ல், மெய்வகையாஞ் சிவனிற்குஞ் சிவமுத
லா மேதினியீ, நிவ்வகைய வுலகங்க ளனைத்
தினையு மிறையுருவென், றுவ்வகையா வுண
ர்ந்தானே யெமையுணர்ந்தா னுமைகேணீ.

(இ-ள்.) உமைநீ கேள்—பார்வதியே நீ
கேட்பாயாக,

க0அ தேவிகாலேர்த்தர வுரைபாடம்.

ஐவகைய பூத காரியம் என்னும் அவ்வுட
ம்பில் மெய்வகை ஆம் சிவன் நிற்கும்—பஞ்
சபூத காரியமாயிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தி
லே உண்மையாகிய சிவபெருமானே இருப்
பர் (ஆதலால்),

சிவம் முதல் ஆம் மேதினி ஈறு இவ்வகை
ய உலகங்கள் அனைத்தினையும் இறை உரு
என்று—சிவதத்துவமுதல் பிருதிவிதத்துவ
முடிவாயுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களி
னுமுள்ள இருநூற்றிருபத்துநாலு புவனங்
களையுஞ் சிவசொரூபமே என்று,

உய்வகை ஆ உணர்ந்தானே எமை உண
ர்ந்தான்—பிழைக்கும் பொருட்டாக இவ்
வாறே சர்வமும் நம்முடைய சொரூபமாக
யாவனொருவன் அறிந்தான், அவனே நம்
மையறிந்தவன் எ-று.

இருநூற் றிருபத்துநாலு புவனமும் சிவ
சொரூபம் என்றது சிவதத்துவமுதல் பி
ருதிவி தத்துவமுடிவாயுள்ள முப்பத்தாறு
தத்துவங்களுக்குள்ளே சற்றும் சேஷியாம
ல் உள்ளும் புறம்பும் பரமசிவ அதிட்டான
மே ஆதலின், இதற்கு (உ-ம்.) சிவதருமோ
த்தரம். “சிவன்றனக் கவனியந்தஞ் செகம
தி தூலதேகம், அவனுடற் றூலமாரு ருரு

தேவிகாலோத்தர வுரைபாடம். ௧0௯

யிர் வார்க்கஞ்சூக்கம், பவன்றனக் குயிர்க்கு
மப்பாற் பராபரை பரமசூக்கம்” என்பதனா
ற் கண்டுகொள்க. (கூகூ)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட மோட்சசாத
கனாகிய சீவன்முத்தன் உலகத்தாரால் உபச
ரிக்கப்படுவது—சுப்பிரயோசனத்தைச் சா
திப்பதற்கு அன்றென்று, இரண்டு திருவிரு
த்தத்தால் அருளிச்செய்கின்றார்:—

இவ்வகைய ஞானிதனக் கிருநிலத்தோர்
கந்தபுட்பம், மெய்வகைய பலந்தூபம் புன
லாடை விளக்கமுது, செய்வகைய மனவா
க்குக் காயத்தாற் பூசைசெய்தால், அவ்வ
கைய வுடம்புடனே வேண்டுமுத்தி யடை
வரால்.

(இ-ள்..) இவ்வகைய ஞானி தனக்கு—இ
ப்படிப்பட்ட சிவநநிய சாட்சாத்காரமா
யிருக்கிற சிவஞானிக்கு,

இரு நிலத்தோர் — பெரிய பூமியின்கண்
உள்ளார்,

புனல் ஆடை விளக்கு கந்த புட்பம் மெ
ய்வகைய பலம் அமுது தூபம் மனம் வாக்
குக் காயத்தால் செய்வகைய பூசைசெய்தா
ல்—ஸ்நானம் பண்ணுவித்து, பரிவட்டஞ்

கக0 தேவிகாலோத்தர வுலாபாடம்.

சாத்தி, சந்நிதியில் திருவிளக்கிட்டு, திரு
மேற் பூச்சு கந்தங்களும் திருமாலைகளும் சா
த்தி, உண்மையின் பாற்பட்ட முப்பழங்களு
டனே திருவமுது படைத்து, தூபதீபம் ப
ணிமாறி மனோவாக்குக் காயங்களாற் செ
ய்யும் வகையினதாகிய சோடசோபசாரத்
தோடு பூசை பண்ணினால்,

அவ்வகைய உடம்புடனே வேண்டு முத்
தி அடைவர் — அங்ஙனஞ் செய்தவர் அந்
தச் சரீரத்தோடு தானே எந்த முத்தியை
விரும்பினார்களோ, அந்த முத்தியை அடை
வர்கள் எ-று. ஆல்-அசை. (கூஎ)

கலிவ்ருத்தம்.

சொன்ன ஞானி தனைத்துதி செய்தவர்
முன்னஞ் செய்யற முற்று மடைகுவர்
இன்னல் சொன்னவ ரொய்துவர் வன்பவம்
அன்ன மீபவ ரசைவினஞ் சேர்வார்.

(இ-ள்.) சொன்ன ஞானிதனைத் துதிசெ
ய்தவர் முன்னம் செய் அறம் முற்றும் அ
டைவார்கள்—இங்ஙனஞ் சொல்லப் பட்ட
சிவஞானியை யாவ ரொருவர் துதிசெய்த
னர் அவர் சிவஞான மடைதற் கேற்ற முன்
னர்ச்செய்த புண்ணிய பலன் முற்றும் அ
டைவர்,

தேவிகாலோத்தர வுராபாடம். ககக

இன்னல் சொன்னவர் வன்பவம் எய்து
வர்—துன்பமுண்டாக நிந்தனை பண்ணினவ
ர்கள் அதிபாதகத்துக் கேதுவாகிய பிறப்பி
னை அடைவர்,

அன்னம் ஈபவர் அசைவில் ஞானம் சேர்
வார்—திருவமுது செய்விப்பவர்கள் அசை
வற்ற சிவஞானத்தைப் பெறுவார்கள் எ-று.

பார்வதியார் ஞான சாரங்களைச் சங்கிரகி
த்துக்கேட்டருள, சிவபெருமான் நன்றாகத்
திருவுளம்பற்ற, அதனாற் சந்தோஷ மடை
ந்திருக்கும் உமாதேவியாரை நோக்கி, ஞா
னசாரத்தைச் சொல்லிய இந்த நூலின் மு
டிவை அருளிச் செய்கின்றார்:—

கொச்சகக்+லிப்பா.

முன்னான ஞானமுட னசார முடிவெல்
லாம், என்னாலே யிக்கால ஞானத்தை யிய
ம்பினதால், மின்னாரு நண்ணிடையா யினி
யுனக்கு மீண்டிதனைச், சொன்னாலென் சொ
லத்தகுவ தனைத்தினையுஞ் சொன்னோமே.

(இ-ள்.) மின் ஆரும் நுண் இடையாய்—
மின்போலும் நண்ணிய இடையினையுடை
யாளே,

கக௨ தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்.

முன்னுன ஞானமுடன் ஆசார முடிவு எல்லாம் என்னுலே இக்கால ஞானத்தை இயம்பினது—முந்திச் சொல்லப்பட்ட ஞானமும், ஞானாசாரத்தினுடைய முடிவும் ஆகிய பரிபாககாலத்திலே உண்டாகும் ஞானம் நம்மாலே சொல்லப்பட்டது, அன்றியும்,

சொலத்தகுவது அனைத்தினையும் சொன்னோம் மீண்டு இனி உனக்கு இதனைச் சொன்னால் என்—சொல்லத்தக்க எல்லாவற்றையுஞ் சொன்னோம். ஆதலால், மீண்டும் இனி உனக்கு இதனை சொல்லப்புகின் சொல்லத்தக்கதுயாது, (ஒன்றும் இல்லை என்றபடி) எ-று. ஆல்-அசை. (கூகூ)

தேவிகாலோத்தர வுராபாடம்

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவன் திருவடிவாழ்க.
